

Diệu Hạnh

Khi Tình Yêu Bay Lên



Hoàng Bích dừng xe trước cửa nhà Việt Thy. Trên giỏ xe đầy nhóc đồ ăn, và những hộp quà linh kính. Cô nhóng cổ kêu:

- Thy ơi ! mở cửa cho tao.

Việt Thy bước ra, nét mặt cô tươi rói.

- Khỉ ạ. Chưa thấy người đã thấy tiếng, cứ bô bô cái miệng, coi chừng ế !

Hoàng Bích rùn vai:

- Tao đang cầu đây. Chán chết được, mỗi khi ra khỏi cổng, đều có một cây si bám theo.

- Vậy thì chọn phút đi, trong ngàn tên đàn ông si tình ấy một tên khả dĩ dù bản lĩnh chinh phục trái tim mày. Hạnh phúc trong tầm tay, đừng kén quá.

- Trời ạ! Bọn đàn ông bây giờ, làm gì có tình yêu của máu trái tim. Đầu óc họ đầy mưu đồ thực dụng. Tao không hiểu họ bám theo tao vì tình thật, hay vì cái gia tài và địa vị của tao. Tốt nhất hãy cứ làm mẹ nuôi của cu Tín cho khỏe.

Việt Thy cười cười:

- Vừa chân ướt chân ráo ra trường, mày đã có địa vị gì chứ ? Giỏi

tưởng tượng.

Hoàng Bích cong môi:

- Mày khờ vừa thôi Thy Nội cái ngành cán bộ tín dụng ngân hàng của tụi mình đã là cả một tương lai, cho khối chàng khao khát.

- Khao khát điên thì có.

Việt Thy thở dài :

- Có cần thiết lắm không?

- Mày vứt quách cái tụi ti, mặc cảm vào góc bếp dùm tao. Đờiii mày bây giờ phải biết dấn lên đầu dư luận mà sống để tồn tại và nuôi con.

- Nhưng tao...

- Thôi... tao ứ thêm nghe mày ca cảm nữa đâu. Phụ tao xách đồ xuống

bếp. Ta phải ghé thăm thằng nhóc một chút. Nhớ nó ghê.

Nhìn cu Tín nằm trong nôi, bờ môi nhỏ xíu cứ chóp..chép như đòi ăn.

Bích cúi xuống hôn nhẹ lên vàng trán cao của thằng nhỏ. Bích giấu tiếng thở dài vào lòng khẽ đẩy chiếc nôi cho chao nhanh. Từ khi cu Tín ra đời, bạn bè chưa ai một lần nhận xét về nó. Xem nó giống cha hay mẹ! Như bao đứa bé khác. Dù vậy, phải thầm nhận cu Tín giống Kiên vô cùng.

Hình như Bích đã có lần nghe bà nội nói: "Khi đàn bà mang thai, ghét ai, hoặc thương ai nhiều nhất, thì khi sanh đứa nhỏ ra đứa bé sẽ giống người ấy thật nhiều !

Gì chứ, Việt Thy ghét và hận Kiên ngút ngàn. Có ngày nào nó không nghĩ đến Kiên đâu. Khổ vậy.

- Mày mơ mộng gì thế? Thy đâu? Ngọc Hoa hét vào tai Hoàng Bích.

Bích ôm tai, kêu lên:

- Tao vừa bị Việt Thy chê "to miệng", không ngờ miệng mày còn hơn cả súng đại liên. Dám rách màng nhĩ tao, quỷ nó ở dưới bếp.

Ngọc Hoa cười toe :

- Tại mày chứ bộ. Tao hỏi đến hai lần, mày có trả lời đâu. Tao sợ mày bị lảng tai bất ngờ. Vì lời tỏ tình sấm sét của chàng kiến trúc sư, nên mới phải hét. Tạ Ông Trời Phật, mày vẫn bình thường. Nè, có mua gì chưa? Hoàng Bích chu môi:

- Gã bốn mắt ấy, tao ứ thèm. Đến kiến trúc xây dựng, mà suốt ngày làm thơ tình suốt mướt. Tao nghe thôi đã ớn. Yêu hán ta chắc chìm nghỉm trong suối thơ lai láng ấy. Tao mua đủ cả rồi, Còn mày.

- Cũng vậy.

- Thế thì xuống bếp thôi. Ngọc Hoa hỏi nhỏ:

- Mày thấy Việt Thy thế nào?

- Tao đoán không ra tâm trạng nó từ ngày cu Tín ra đời, nó như khép kín :

cả tâm hồn.

- Nó có nói mời ai không?

- Không.

Thở dài, Ngọc Hoa đi nhanh xuống bếp. Dù gì, cả cô và Hoàng Bích cũng muốn Thy mãi vui, và cu Tín cũng trọn yên ngày vui như bao đứa bé khác trên hành tinh này.

Gần trưa, thì bữa tiệc hoàn tất. Đơn giản, nhưng đủ khiến ba cô gái toát mồ hôi. Nhất là Việt Thy bị cấm không được đụng tay vào công việc. Chỉ được chỉ huy bằng miệng.

Hoàng Bích nhìn đồng hồ:

- Sao, ông ngoại cu Tín chưa về? Cả anh Hai nữa. Mày không nhắc bác và anh Hai hả Thy?

Việt Thy nhỏ nhẹ :

Ba tao và anh Hai không hề biết tụi mày làm tiệc mừng đầy tháng cu Tín. Nhưng ba tao có dặn, trưa nay ba tao mua đồ ăn về nhà, cha con cùng ăn.

Lời chưa dứt, từ ngoài cửa, ông Đoàn Việt bước bả đi vào. Ông ngơ ngàng nhìn chiếc bàn ăn được trải khăn màu xanh, trên bàn bày kín những món ăn.

Ông nhìn mấy cô gái:

- Các cháu đã nhanh hơn cả ta ư ?

Ngọc Hoa cười vui:

- Bác quên tụi con là mẹ đỡ đầu của cu Tín hay sao.

Hoàng Bích cũng láu táu:

- Tụi con nhắc bác nãy giờ. Anh Ân về không bác?

ông Việt xúc động:

Nó về sau bác. Mẹ con cu Tín thật có phước, mới được những người bạn tốt như các cháu quan tâm. Bác thật biết ơn.

Ngọc Hoa cong môi:

- Bác này, nói chi câu ơn nghĩa. Việt Thy là đứa bạn tốt nhất của con với Hoàng Bích. Tụi con luôn cầu mong trời Phật độ cho Việt Thy sống những ngày bình yên, no đủ. Là hai đứa con vui rồi bác.

Hoàng Bích kéo tay ông Việt:

Bác vô rửa mặt mũi tay chân cho mát. Rồi bác cháu ta nhập tiệc bác ời. Việt Thy chắc đói bụng dữ rồi.

Việt Thy cười cười:

- Nhỏ này, có tật háu đói. Cả khoa ai còn lạ mà giấu, đổ lỗi cho người Khác, tội bị phạt uống cả ly rượu. Cui uống nổi không hả?

Bích cong môi:

- Rượu mừng con trai nuôi ta hay ăn chóng lớn. Ta sẵn sàng uống đủ chục ly đừng trách.

Vừa lúc Việt An cũng về tới. Anh có vẻ ngờ ngàng trước bàn tiệc đầy ắp thức ăn:

- Trời đất, mấy bà cô của cu Tín quả là số một. Biết thế này, anh không ghé chợ nữa cho xong.

Ngọc Hoa bật kêu:

- Coi bác hai kìa, chưa gì đã tiếc của, mua được món gì nữa, mau bày lên bàn đi. Tụi em nhiệt tình chiêu cố hết cho.

Cả nhà bật cười vui vẻ. Nhóc Tín không biế ất giáp gì, cũng toét miệng cười nom thật ngộ nghĩnh.

Buổi chiều, căn nhà trở lại sự yên tĩnh thường ngày. Việt Thy không sao ngủ được, bởi cái nắng hầm hập, gát gao của buổi xế chiều đang đổ xuống mái tôn. Căn nhà vốn chật chội, nhỏ bé, thấp ???. Nên càng nóng khủng khiếp. Dù đã được chiếc quạt trần củ kỷ chạy hết cỡ, Việt Thy thở dài. Cô đã sống mười bốn năm tại đây. Căn nhà qua bao nắng mưa bão giông, càng xuống cấp và ọp ẹp này, không biết tồn tại thêm bao lâu nữa. Và cu Tín của cô thế hệ thứ ba của gia đình cô, Lại tiếp tục cuộc sống thiếu thốn, cực khổ này khi nào đây? Trong khi ba cô mỗi ngày mỗi già, anh Hai rồi phải có gia riêng, không thể sống hết đời cho con cô Một gánh nặng mà cô đã mang về cho gia đình.

Nhéch môi, Thy chợt nhớ đến căn biệt thự của Trung Kiên. Của người đã tạo hình hài Trung Hiếu. Ông ngoại cu Tín đã đặt tên cho đứa cháu của mình như" thế. Lòng mong sao, mai này lớn khôn, bé Hiếu mãi là đứa cháu hiếu để vẹn tròn của dòng họ Ông.

Dù chẳng muốn nhớ nữa, nhưng cu Tín khác chi bản sao của Kiên, Thy không muốn vẫn phải nghĩ đến Kiên. Chua chát và ân hận.

Tiếng gọi cửa đều đặn, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thy.

Cô nhú mào:

- Ai nhĩ? Ai đến tìm ba cô, hay anh Hai? Sao không đến Công ty?
Nghĩ thế, Việt Thy nhẹ nhàng bước khỏi chiếc võng. Sửa sơ lại mái tóc cho khỏi rối, cô mở chốt cửa:

- Dạ! Anh hỏi...

Lời cô bỗng nghẹn ngang khi mắt cô chạm phải ánh mắt thật sáng của Hải Phong. Anh giơ tay:

- Việt Thy không mời tôi vô nhà hay sao?

Việt Thy ngớ ngẩn:

- Dạ! Mời anh.

Cô né người nhường cửa cho Phong bước vào. Thật tự nhiên, anh ta kéo ghế ngồi và cười cười:

- Việt Thy không ghét sự tự ý của tôi chứ?

Việt Thy bối rối:

- Chuyện gì đâu?

Hải Phong đặt một giỏ quà thật to lên bàn, anh từ tốn:

- Tôi nhớ hôm nay đầy tháng thằng nhóc. Định tới tận hồi trưa, nhưng kẹt công việc đột xuất, bây giờ mới tới để mừng thằng nhỏ.

Thy không phiền tôi chứ.

Việt Thy cúi đầu:

- Tôi đâu dám. Mẹ con tôi đã nhờ anh quá nhiều. Ớn chưa trả được, đâu dám phiền anh?

- Thy làm tiệc cho cu Tín không?

- Hồi sáng, hai nhỏ bạn lo cho thằng bé đầy đủ anh ạ. Tôi không định

làm, nên có mời ai đâu.

Hải Phong kêu lên, vẻ tiếc nuối:

- Ôi! Vậy-là tôi không gặp may rồi.

Việt Thy xúc động, nói lảng:

- Anh thật tốt với mẹ con tôi. Sau này cô gái nào diễm phúc làm vợ anh, hẳn sẽ hạnh phúc lắm. Anh đang buồn, cu Tín vẫn dành phần cho anh đó.

- Quên nữa, thằng nhóc đâu?

- Cháu ngũ trong nôi kia.

Thy đưa tay chỉ về phía chiếc nôi treo nơi cửa sổ.

Hải Phong bước nhanh đến, anh xuýt xoa nhìn thằng nhỏ đang ngũ say sau lớp màn tuyền mỏng.

- Ôi! Mới đóo đã lớn chừng này, nhìn thằng nhóc, chắc những kẻ độc thân đều muốn thành đôi bạn quá. Dê? thương ghê.

Việt Thy cười rạng rỡ:

- Nếu vậy, anh mau cưới vợ đi. Sẽ nhanh chóng có một hoàng tử, hay công chúa, để cảnh nhà đầm ấm.

Hải Phong rùn vai:

- Các cô gái đều xa lánh tôi. Việt Thy chớp mắt:

- Anh kén chọn thì đúng hơn.

- Tôi u! Tôi không hề kén chọn. Khổ nỗi tôi đã cố gắng tìm cho mình một cô gái mà cũng khó.

- Không lẽ vì anh là giám đốc?

- Cũng không hẳn.

- Tôi thấy các ông giám đốc đất bờ kinh khủng. Riêng anh than không có bạn gái, tôi thật khó tin. Tôi đã nghe ba anh kể về một cô gái tên

Cầm Loan mà ông dự định chọn làm dâu. Hình như hôm đãi tiệc doanh nghiệp, cô ấy cũng có mặt.

Hải Phong điềm tỉnh:

- Kể ra Thy cũng được ba tôi kể cho nghe khá nhiều chuyện đấy.

Tiếc rằng tôi không thích tuyp người như Cầm Loan.

- Xin lỗi, vì đã tò mò. Nhưng không được anh giải đáp, tôi thật không biết nghĩ về anh thế nào. Cầm Loan xinh đẹp, có học thức, gia đình giàu có Người bạn gái như thế, lý tưởng quá còn gì hơn nữa chứ.

Hải Phong gật đầu:

- Điều Việt Thy vừa nói, tôi công nhận đúng. Khổ nỗi, tôi không hề rung động trước Cầm Loan. Cô ấy làm bạn thì được. Nhưng cưới cô về làm vợ hiền, dâu thảo, thì tôi chịu thua Con gái nhà giàu cơm không biết thổi, rau không biết lật. Cưới về, lỡ sa cơ thất thế, làm sao cô chịu được cảnh thiếu thốn.

Việt Thy bật cười:

- Anh quan trọng hóa sự việc quá, lại lo xa nữa. Thy nghĩ, những người có sự nghiệp vững chắc như anh. Đâu dễ đâu sa sút. Hai vổng chung lại, càng khó nghèo.

- Ai biết được ngày mai của mình chứ.

- Nói như anh, không lẽ sự nghiệp anh đang có trong tay, anh không quyết tâm duy trì ư ? Người làm kinh tế, không thể mang tâm trạng nữa vời.

Hải Phong cười

- Thy nói chí lý lắm. Song Thy quên câu "Thương trường là chiến trường" à? Sóng trước rồi sóng sau. Chỉ cần tính sai một chút thôi thì điều kinh khủng nhất vẫn xảy ra. Lúc đó, chưa chừng tôi bị hất khỏi chiếc ghế đang ngồi. Và người thay tôi, biết đâu không là Thy!

Việt Thy chột giận:

- Anh nhạo tôi à? Những kẻ trắng tay đem thân đi làm mướn như tôi, kiếm đủ ngày ba bữa ăn đã là quá tốt. Tôi thật không dám trèo cao.

Hải Phong lắc đầu;

- Tôi chỉ ví dụ, chứ không hề nhạo Thy. Xã hội bây giờ, biết bao người đi lên từ bai bàn tay trắng. ăn thua là có lý trí hay không.

Nhưng thôi, hôm nay tôi đến đây để chúc mừng con trai Thy Chuyện vừa nói, tôi nợ Thy, hẹn dịp khác, chúng ta sẽ cùng nhau đàm luận.

Được không?

Việt Thy nói nhỏ:

- Xin lỗi anh. Mời anh ngồi, Thy xuống bếp hâm lại món ăn.

Hải Phong xăng xái:

- Để tôi phụ Thy một tay.

- Không cần đâu. Chỉ hâm nóng lại các món ăn thôi má.

Hải Phong tỉnh bơ:

- Cũng là việc làm. Theo tôi được biết phụ nữ vừa sinh không được vô bếp sớm, sau này sẽ không tốt cho sức khỏe.

Việt Thy ngơ ngác:

- Sao anh rành dữ vậy? Nhún vai, Hải Phong tủm tỉm:

- Tất nhiên là phải học hỏi kinh nghiệm từ các cụ. Tôi muốn biết trước để sau này khỏi bỏ ngỡ. Khi giúp vợ sanh.

Việt Thy phi cười.

- Nếu cô gái nào đó nghe được điều anh nói, tôi dám chắc họ sẵn sàng theo không anh quá.

- Không dám đâu.

Việt Thy chỉ cười trừ. Cô không sao cãi lại miệng Phong...

Tự nhiên như người nhà. Hải Phong trút món cà ri gà vào tô, thêm

gắp bún, vài lát chả lụa, vài miếng thịt quay xắt nhỏ thêm cả món dưa chua Anh bụng nguyên một tô đầy, ngồi ăn ngon lành.

Việt Thy hết biết nói sao. Cô cứ ngồi cười vu vơ.

Thy, xà beng đâu?

Hải Phong oang oang, khiến Thy giật mình, cô tròn môi:

- Nhà Thy đâu có xà beng! Mà anh hỏi thứ ấy làm gì?
- Trời ạ! Thịt gà, măng tây dất đầy chân răng, không có xà beng, làm sao bẫy chúng? - Hải Phong tình bơ.

Việt Thy hiểu ra, cô cười dòn tan:

- Trời đất, không ngờ anh giám đốc cũng vui tính ghê Tăm thì nói tăm, lại còn ví von. Chắc hồi đi học, anh hay tiểu lâm lắm.

Đón chiếc tằm từ tay Việt Thy, Hải Phong nheo mắt:

- Ai đã từng cặp sách đến trường, lại dễ quên những kỷ niệm học trò chớ. Bây giờ, nhiều đêm, sau khi vắt óc để tìm nguồn hàng mới. Tôi lại ước gì tôi được trẻ lại, được đi học, để trèo trường trốn giờ rủ nhau đi tắm, đi lang thang trong công viên.

Việt Thy cười cười:

- Anh hay trốn tiết lắm phải không?
- Chỉ vào những ngày gần thi thộ Học mãi đâm chán, phải đi cho thư giãn.

Bỗng Phong quay lại nhìn Thy dăm dăm:

- Thy định khi nào đi làm lại?
- Tôi cũng chưa biết. Cháu còn nhỏ quá, không thể gởi nhà trẻ. Mà cứ ăn ở không thế này, nhờ sự cứu mang của cha và anh tôi mãi tôi thật không muốn chút nào. Tôi đúng là đứa con gái bất hiếu nhất. Học suốt mười mấy năm, cha anh vắt kiệt sức để nuôi tôi. Ra trường, tôi chưa làm được việc gì, đã lại nằm một chỗ, tệ kinh khủng.

Giọng cô có chút gì đó chua chát. Hải Phong chân tình:

- Không đi làm, Thy có gặp khó khăn nhiều không. Có cần tôi giúp Thy không?

Việt Thy mím môi, thờ dãi:

- Khó khăn chắc là có rồi. Nhưng tôi sẽ cố gắng để vượt qua Tôi không muốn lợi dụng sự quý mến của bạn bè, kỳ lắm.

- Sao mà kỳ?

- Đơn giản vì tôi còn trẻ, còn đủ tay chân, phải sống phụ thuộc vào người khác, khó coi lắm hay sao.

Hải Phong chậm rãi:

- Thy nàng tự ti quá, sẽ khổ cho thằng nhóc thôi. Người lớn sống thiếu thốn một chút không sao. Nhưng trẻ em mất sữa mẹ sẽ ốm o gầy còm. Sau này còn ảnh hưởng đến sự thông minh của đứa trẻ nữa.

Việt Thy chột chết:

- Chuyện tương lai còn dài, hạ hồi sẽ tính. Thực tế là trước mắt nè.

- Hay Thy tìm một người nào đó, tính nết thuận hậu, chăm sóc cu Tín.

Hải Phong gợi ý:

Việt Thy trầm giọng:

- Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện này, khổ nỗi đồng lương tập sự của tôi, nếu chi tiêu tăn tiện, chưa chắc đã đủ mua sữa cho cháu, nói gì đến việc thuê người giữ trẻ.

Hải Phong dè dặt:

- Thy cho tôi được giúp Thy trong việc này nha.

Thy lắc đầu, dứt khoát;

- Chỉ là chuyện nhỏ, Thy tự biết thu xếp, nếu quyết định đi làm.

Không dám phiền anh.

Hải Phong 1ộ về buồn:

- Thy luôn xa cách tôi. Phải Thy nghĩ vì cương vị cuộc sống?
- Gần như thế. Nhưng Thy vẫn coi anh là bạn. Thy sẽ nhờ anh, khi cần.

- Nói ra thì giữ lời đấy. Việt Thy cần môi:

- Thy nghĩ việc đột xuất chắc không khỏi dư luận xì xầm hả anh Phong.

- Anh cũng không rõ lắm. Theo anh Thy không cần quan tâm những việc ấy. Công việc của Thy, tạm thời anh điều động cô Kim Anh thay ký hành chánh làm. Coi như chỗ Thy không có sự thay đổi, bao giờ Thy làm việc trở lại, chị Kim Anh lại trở về công việc của mình.

Mắt Việt Thy sáng long lanh:

- Cảm ơn anh. Anh và chú tốt với Thy quá. Thy hứa sẽ cố gắng để không phụ lòng quý mến của chú Thạch và anh.

Hải Phong đang định nói câu gì đó. Trên nhà, cu Tín khóc ré lên.

Việt Thy lắc đầu cười:

- Thằng nhóc lại dậy rồi. Để Thy lên coi cháu. Anh Phong ngồi chơi nha.

Hải Phong tủm tỉm:

- Thôi, cũng đến giờ anh phải về rồi. Để anh nựng chú nhóc chút coi.

Việt Thy đỏ mặt:

- Cu Tín xấu ghê Tè ướt cả người rồi. Hôi xì thế không sợ bác Phong cười hay sao?

Hải Phong chun mũi:

- Trẻ con ấy mà, thơm nựng mùi sữa mẹ. Bác Phong về nha con.

Bữa sau ghé, nhất định bác Phong phải bằng nhóc đi chơi vòng vòng

há.

Cả hai cười vui vẻ. Thằng bé chẳng hiểu gì cũng toét miệng cười. Không ai biết ngoài ngưỡng cửa Trung Kiên đứng lặng người, nhìn cảnh mẹ con Việt Thy vui vẻ bên Hải Phong, Kiên không lạ gì Phong. Vì Công ty của anh cũng đã từng vay vốn ở ngân hàng của Hải Phong.

Thì ra, Việt Thy cũng đâu đến nỗi khờ khạo như anh nghĩ.

Quen được Hải Phong kể như cô đã dự tính đầy đủ cho tương lai của mình. Nhếch môi cười cay đắng, Kiên nhẹ lùi bước. Anh bắt chợt nghĩ đến sự giống nhau giữa Thy và anh. Cùng cố gắng chen chân cho được vào ngạch cửa Ngân hàng. Anh thì không chắc lắm được điều gì, vì Hằng My luôn nắm mọi quyền hành sinh sát ở ngân hàng. Anh chỉ như cái bóng của Hằng My.

Còn Việt Thy, nhất định cô sẽ làm được điều cô từng khao khát.

Mong Thy được như thế.

- Trung Kiên đi đâu đây?

Hải Phong nheo mắt, cười cười, khi thấy Trung Kiên đang dáo dác nhìn quanh. Trung Kiên mừng rỡ:

- Đến đây, ngoài việc tìm ông ra, tôi còn tìm ai chứ?

Hải Phong đùa:

- Vậy sao. Thế ra Phong tôi vẫn còn chỗ đứng trong lòng ông đấy.

Tôi nhìn ông lại ngờ ông kiếm cô nhân viên nào của tôi chứ.

Trung Kiên nhún vai:

- Cũng muốn đấy. Con gái ngân hàng Á Châu không ngờ đẹp hết chỗ chê. Biết thế tôi xin làm đệ tử ông quách hồi ấy, khỏi phải lấy vợ. Bây giờ, đành chịu, Tiếc ghê.

Hải Phong bật cười:

- Hằng My của ông cũng thuộc dạng nghiêng nước lệch thành. Ông đừng trèo cao nữa. Ngày xưa, tôi cũng định trồng cây si bên ngỏ nhà nàng. Không dè, ông lại nhanh chân hơn cả tôi. Vô phòng tôi nói chuyện hả.

Trung Kiên lưỡng lự:

- Ông bận việc không? Phong nhìn đồng hồ:
- Tôi được rảnh khoảng một tiếng. Có gì cần à.

Trung Kiên rủ rê:

- Lâu lâu buồn, muốn tìm lại bạn bè để tâm sự thôi. Tôi mời ông uống ly cà phê nhé.

Hải Phong gật đầu:

- Gì chứ được mời ăn uống, nhậu nhẹt, tôi không bao giờ từ chối.

Trung Kiên cũng cười:

- Nhưng tôi chỉ mời ông uống cà phê thôi, tôi ít uống rượu lắm.
- Hằng My cấm à?
- Không có. Tự tôi không thích. Chứ cô ấy còn kê riêng một tủ rượu đủ các loại trong phòng. Và khuyên khích tôi, mỗi khi ăn cơm nên uống một ly rượu trước.
- Ai chà, không ngờ vợ Ông cũng biết lo lắng cho ông đấy chứ.

Trung Kiên cười lạng lẽ.

- Ông uống gì? ^

Phong tự châm cho mình một điều thuốc ba số và nói:

- Tôi giống ông. Uống cà phê đá cho khỏe.

Cả hai im lặng nhả từng vũng khói thuốc. Cứ như chẳng ai liên quan đến ai cả.

Mãi sau Trung Kiên mới hỏi, dư âm thật nặng nề:

- Phong này, Việt Thy là nhân viên của ông hả?

Hải Phong sượng ngờ điều thuốc như gần rơi khỏi tay anh. Phải một lúc lâu, Phong mới chau mày:

- Ông quen cô ấy à?

Trung Kiên khổ sở:

- Hơn cả quen biết nữa.

- Nghĩa là, Ông đã từng....

- Từng yêu Việt Thy, cho đến tận bây giờ. Khi đã có Hằng My, tôi vẫn không thể quên cô ấy.

Hải Phong hỏi tới:

- Sao ông yêu Thy, không cưới mà lại cưới Hằng My. Chẳng lẽ ông yêu đơn phương? Hay vì Việt Thy nghèo?

Trung Kiên uống một ngụm cà phê Anh cảm thấy vị đắng đầu lưỡi.

Đắng như mối tình đầu anh chẳng được quyền yêu thương:

- Việt Thy yêu tôi tha thiết và tin cậy. Tôi cũng nghĩ cuộc đời này, tôi là thằng đàn ông hạnh phúc nhất, vì yêu được Việt Thy - Thở dài anh chua chát: Anh nói đúng, chỉ tại Thy nghèo, nên mẹ tôi không chịu một hai buộc tôi phải lấy Hằng My.

Hải Phong nhếch môi:

- Ra thế. Cuộc sống này đâu phải chỉ có người nghèo mới ham. Những kẻ giàu sang tột đỉnh, vẫn chuộng cái giàu hơn Kiên à! Tôi không nghĩ ông lại dễ dàng thua cuộc, nếu như ông yêu Thy chân thật.

Trung Kiên chán nản:

- Tính tôi ông không lạ gì. Vấn đề ở đây không phải tại tôi ham giàu. Ba mẹ tôi đã làm ăn thua lỗ, phải vay ở Ngân hàng ba Hằng My một khoản tiền lớn. Ba Hằng My đã nói, không đòi gấp ba mẹ tôi, mà còn cho hơn một nữa, nếu tôi đồng ý cưới Hằng My!

Hải Phong ngạc nhiên:

- Có chuyện ấy nữa sao? Hằng My đâu phải xấu xí gì. Cô ta lấy đâu không được chồng. Tại sao phải ép buộc ông chứ.
- Tôi không biết. Nếu ông là tôi. Liệu ông có thể bỏ mặc ba mẹ mình phá sản để sống cho tình yêu của mình không.
- Chuyện này... thật khó nói trước được.

Trung Kiên nhếch môi:

- Tôi từng cười những kẻ có hoàn cảnh như tôi là nhu nhược, yếu đuối. Ngờ đâu cuối cùng tôi lại là người rơi vào chính vòng dây deo tiền phụ tình ấy.
- Việt Thy phản ứng ra sao?
- Lặng lẽ! Không một giọt nước mắt. Thà rằng cô ấy giăng xé tôi, nguyên rửa tôi. Tôi không bị dây dứn ông ạ.

Hải Phong chột buồn. Anh nhìn khuôn mặt thẳng bạn thân sau làn khói thuốc. Và nghĩ đến nét mặt cu Tín. Lẽ nào thằng bé là con của Kiên? Và Trung Kiên có biết điều ấy không?

- Phong! Việt Thy làm bên Ông, ổn không?

Giọng nói của Kiên ẩn chứa sự bức xúc.

Hải Phong chau mày:

- Ông muốn nói ổn về chuyện gì? Công việc, lương tháng? Hay tình cảm..

Trung Kiên ngượng ngùng:

- Tôi muốn biết những gì liên quan đến cô ấy.
- Để làm gì nữa. Ông nên nhớ, vợ Ông dám làm mọi chuyện kinh khủng nhất để giữ được ông cho riêng cô. Vậy ông hãy để Thy yên. Việt Thy sắp tới sẽ đi làm xa. Tôi nghĩ, cô ấy mong được như thế.

Trung Kiên bồn chồn:

- Tại sao phải đi xa Cô ấy còn... gia đình ở thành phố dù gì vẫn hơn.
- Sao ông không nói, cô còn con nhỏ ? Tiếc rằng phải đi xa nơi này Việt Thy mới có thể yên tâm làm việc. Cô ấy cần sự nghiệp.

Kiên cúi đầu:

- Xin lỗi. Dù sao Thy cũng từng là người yêu của tôi. Ông là bạn thân của tôi. Tôi mong ông hãy vì tình bạn của chúng ta mà giúp đỡ cô ấy.

Hải Phong cười cười:

- Ông khỏi lo Việt Thy là cô gái đầy bản lĩnh. Nhất định cô ấy sẽ làm được điều kỳ diệu, mà ba mẹ Ông không hề ngờ đến. Thôi, đã tới giờ tôi hẹn với khách hàng, chúng ta sẽ gặp lại sau nhé.

Trung Kiên dù chưa muốn về, vẫn phải mỉm cười gật đầu:

- Chưa biết thì thôi, nay đã biết nỗi buồn của tôi. Mong ông hãy vì tình bạn của chúng ta, giúp đỡ Việt Thy ổn định cuộc sống. Tôi không quên ơn ông.

Hải Phong nhếch môi :

Người ông cần quan tâm hiện nay là cô vợ xinh đẹp của ông kia.

Đừng để người đẹp nổi giận, sẽ không hề tốt cho Việt Thy Thôi chào nha.

Trở về phòng làm việc. Hải Phong cố gắng giải quyết những cuộc hẹn với khách hàng. Anh không còn thời gian để suy nghĩ về chuyện Trung Kiên.

Gần hết giờ làm việc, bà Hương Giang ôm tập hồ sơ bước vào:

- Thưa giám đốc! Việt cô Việt Thy nghĩ việc, hiện tổng giám đốc đang đề nghị tìm trợ lý mới. Giám đốc có ý kiến gì không ạ.

Hải Phong gật đầu:

- Cô ngồi xuống đi, rồi nói tôi nghe xem, cô định chọn ai thay Việt Thy.

- Bà Hương Giang dè dặt:
- Giám đốc có thể nói rõ hơn, thay vĩnh viễn hay chỉ tạm thời?

Hải Phong chậm rãi:

- Chắc là thay luôn đó cô Bà Hương Giang kinh ngạc :
- Thay luôn ư ? Liệu Ông Thạch đồng ý không? (Dù thâm tâm bà Giang

không muốn thấy Thy cận kề bên cạnh ông Thạch chút nào. Nhưng người khôn ngoan là người biết im lặng, chờ đợi thời cơ Việt Thy đang được cả hai cha con ông Thạch quý mến, tuy thời gian cô vào làm tại Công ty mới hơn bốn chục ngày!)

Hải Phong cười cười:

- Thật ra, vai trò trợ lý chỉ là tạm thời để ba tôi dẫn dắt Việt Thy theo công tác lãnh đạo. Hơn nữa, nghề điện toán mới là nghề của cô Nhưng ba tôi đã nhận ra năng lực mới của cô ấy. Và quyết định đề nghị cho cô ấy làm giám đốc một chi nhánh ở miền Tây.

Bà Hương Giang bàng hoàng;

- Làm giám đốc ư?
- Cô không đồng ý? Bà Giang giả lả:
- Tôi thì lời ăn tiếng nói nhằm nhò gì. Có điều, trông coi cả một ngân hàng, nằm trong tay hàng chục tỉ đồng của nhà nước và bao nhiêu gia đình. Trẻ người như cô Thy, tôi e chưa đủ tài đủ lực.

Hải Phong tỉnh bơ:

- Ăn thua ở nghị lực và cái đầu nhạy bén của agirai lãnh đạo kìa. Điều này tôi nghĩ, Việt Thy hội đủ tiêu chuẩn. Cô ấy làm được và nhất định không thua ai đâu.

Bà Hương Giang bỗng hỏi:

- Sao giám đốc không đề bạt cô Cẩm Loan. Cô ấy cũng là kỹ sư, gia

đình mấy đời làm lớn?

Hải Phong thẳng thắn:

- Cẩm Loan cũng khá. Nhưng cô ấy chỉ thích hợp với công việc văn phòng nhàn nhả. Còn xông xáo, lãnh đạo, cô không làm nổi đâu. Cứ vậy đi cô Giang ạ. Cô làm cho tôi quyết định chính thức đề cử cô Kim Anh lên làm thư ký riêng cho ba tôi. Còn Sơn sẽ đảm nhận công việc trợ lý.

Bà Hương Giang gặng hỏi:

- Khi nào cô Việt Thy đi làm lại thừa giám đốc.

Phong bật cười:

- Nói hoài, cô không chịu bỏ cái "giám đốc dùm cháu". Vậy thì làm sao giám đốc chịu hạ mình giúp phó thường dân cầm đèn đỏ vào trái tim ông giá chứ.

Bà Hương Giang lúng túng:

- Ôi chà, giám... quên nữa, cháu đừng nói thế, kéo ba cháu nghe được,

ông lại ghét cô đấy.

Hải Phong tủm tỉm:

- Ba cháu không ghét cô đâu. Bao năm làm việc với ông, cô lạ gì tính ba cháu nữa. Hãy mạnh dạn tiếp cận cô ạ.

Bà Hương Giang rụt vai:

- Cô ngại lắm. Chẳng ai cộc đi tìm trâu bao giờ. Thôi không còn gì nữa, cô xin phép về phòng nha.

Bà Hương Giang đi ra đã lâu, Hải Phong vẫn ngồi thờ suy nghĩ. Thật ra, những lời anh vừa nói, chỉ mới là suy tính của riêng anh. Anh chưa nói cho ba anh biết. Nhưng anh nghĩ chắc chắn ba anh sẽ đồng ý thôi. Bởi từ khi Việt Thy vào làm việc, hình như ba anh cũng bắt

đầu có những thay đổi vì cách nhìn nhận đánh giá năng lực của nhân viên dưới quyền.

Một Chút xông xáo, chọt ừa về tìm anh, khi nhớ đến anh mắt rộp bờ mi cong vút của Việt Thy.

Ôi! Nếu thật cu Hiếu là giọt máu của Kiên, tại sao Kiên không đủ can đảm nhận nó?

Việt Thy cấm cản? Hay chính Kiên không tin thằng nhỏ là con của mình.

Thôi thì nhất định anh phải nói ba anh quyết định cho Việt Thy nhận nhiệm vụ mới. Anh tin Thy sẽ làm được và sẽ làm tốt nữa.

Anh muốn một ngày nào đó, Việt Thy đứng trong giới kinh doanh thương nghiệp. Cha mẹ Kiên và chính Kiên nữa phải tiếc nuối, ân hận. Nhất định thế.

Việt Thy bàng hoàng đến chết lặng, cô không nói được lời nào, khi ông Thạch tới thăm cô và đưa cô tờ quyết định bổ nhiệm chức vụ mới.

Ông Thạch cười cười:

- Cháu nghĩ sao về quyết định này. Từ hôm bị con trai cự, ông đã không còn gọi Thy bằng em nữa.

Việt Thy run run cầm tờ giấy, giọng xúc động:

- Bất ngờ quá, cháu không dám tin đây là sự thật nữa chú ơi. Cháu biết lấy gì để trả ơn cha con chú?

Ông Thạch cười lớn:

- Ơn nghĩa gì chứ. Đây là cơ quan nhà nước, quyết định này của thủ tướng chính phủ ký, bổ nhiệm cháu. Chú đâu dám nhận lời ân nghĩa. Nếu không có sự giúp đỡ, giới thiệu của chú và anh Phong, hết đời cháu vẫn chỉ là một cô nhân viên quèn bên máy điện toán. Ai biết

cháu chứ. Bởi vậy, cháu không thể không nhớ ơn chú được.

Ông Thạch xoa tay:

- Thôi được rồi, cháu gái. Muốn trả công ta, dễ thôi mà. Cứ làm cho tốt phần việc được giao, doanh thu cao là trả ơn ta rồi đó. Chịu chưa hả?

Việt Thy bối rối:

- Cháu xin hứa, sẽ cố gắng. Thật ra cháu chưa hề lãnh đạo ai cả, chẳng biết cháu làm được trò trống gì để chú vui hay lại khiến chú phiền lòng.

Ngọc Hoa từ dưới bếp đi lên, cười hết cỡ:

- Ôi dào! Mà khéo lạ. Cứ coi như ngân hàng với các phòng ban là một lớp học ấy. Cũng tổ này tổ nọ. Và trên hết kẻ điều hành, là lớp trưởng Việt Thy 7 năm liên tục, từ trung học đến hết đại học mà làm lớp trưởng giỏi, lớp năm nào cũng đạt danh hiệu "lớp học xuất sắc kiểu mẫu" thì làm giám đốc cũng y vậy mà tiến tới.

Việt Thy trề môi;

- Mà nói nghe dễ ợt à. Dễ thế, ai cần học, cần kinh nghiệm chứ. Tao thật không dám nói ầu.

Ngọc Hoa oang oang:

- Nhưng nhá t định mà phải làm và phải làm cho tốt, Cơ hội chỉ đến một lần duy nhất thôi. Phải bắt lấy thời cơ, nếu mà muốn thoát khỏi nghèo, thoát khỏi sợ khinh khi của những kẻ đã từng vong tình bội nghĩa, chỉ vì chữ tiền hiều không Thỷ Vệ.t Thy thở dài:

- Thôi được. Mọi người đã vì tao. Tao đành cố gắng vậy.

Ông Thạch hê hả:

- Vậy là cháu chính thức nhận quyết định. Cháu có cần gia hạn thêm một thời gian nữa không?

Việt Thy chớp mắt:

- Để làm gì hả chú?
- Cháu đã nghĩ đến việc thằng nhỏ chưa?

Việt Thy ngó ra;

- Này giờ cháu quên mất việc này. Cu Tín mới được hai tháng tuổi. Chú bảo cháu phải làm sao?

Ông Thạch nhẹ giọng:

- Chuyện tế nhị này, cháu cần suy nghĩ kỹ và nên bàn với ba cháu. Ta sẵn sàng giúp cháu, nếu cháu cần tới. Bây giờ ta phải về, cháu tính kỹ đi, ngày mai tới cơ quan gặp chú. Được không?

Việt Thy gật đầu:

- Dạ! Chú để cháu bàn lại với ba cháu ạ.

Ông Thạch cúi xuống hôn nựng lên vàng trán thằng cu Hiếu. Cử chỉ của ông thật âu yếm, như ông quý cháu.

Ngọc Hoa trêu ông:

- Bác à! Coi bộ, bác khoái cháu để bông rồi. Hãy hỏi anh Phong cưới vợ đi bác.

Ông Thạch giơ tay:

- Bác chịu. Chuyện gì bác nói nó cũng nghe. Duy chuyện vợ con của nó bác nói hoài, lúc nào nó cũng nói: "Chưa thấy người hợp tình, hợp ý".

Ngọc Hoa nhiều chuyện:

- Sao cháu nghe nói, chị Cẩm Loan, con gái bà Cẩm Linh yêu anh Phong lắm mà. Chị Loan đẹp thế. Xứng với anh sao bác không ép dủ vào.
- Bác cũng thương con Loan đấy y. Nhưng Hải Phong thì không. Bác không có ý ép duyên nó. Đành chờ vậy.

- Hay bác nhận cháu đi. - Ngọc Hoa cười cười.
- Cháu thì cũng được. Khổ nổi lấy hay không là do thằng Phong.

Cháu thử xem. Nó ưng cháu, ta cưới liền.

Ngọc Hoa tỉnh bơ

- Bác hứa rồi nha.

Ông Thạch cười rồn rang và đi ra xe.

- Không ngờ mồm miệng mày dạo này cũng nanh nọc ghê Dám yêu không? Tao nói giúp?

Việt Thy nguýt bạn, trêu, Ngọc Hoa trề môi:

- Tao mà cần mày giúp hả. Còn gì mặt mũi Ngọc Hoa chứ. Tao nói cho vui thôi. Hải Phong làm gì chịu yêu tao.
- Mắc gì mày phải hạ giá trị mình như vậy. Hải Phong cũng là người.
- Ai không là người. Tao không chối, mỗi khi đứng trước Phong, con tim tao cứ đập liên miên, như nổi loạn. Nhưng tao đủ thông minh, để trái tim tao đừng tan ra như nước. Vì Hải Phong chẳng hề lưu tâm đến tao.
- Chứ không phải mày tự rút lui, bởi hắn có Cẩm Loan à?
- Còn lâu con nhỏ xanh xe. Ầy mới chiếm được trái tim cao ngạo của hắn. Hết kiếp vẫn chỉ là con số không.
- Mày nói vậy, y chê Cẩm Loan à.
- Không hắn. Nhỏ ấy đẹp, nhưng sắc đẹp không chút quyến rũ, như một con búp bê vô hồn ấy. Mà tên giám đốc của mày, khoái con gái có cá tính mạnh, không cần đẹp lắm, miễn sao mỗi lần nói chuyện hút được hồn người khác.

Việt Thy cười dòn:

- Nếu thế, e giám đốc tao ế quá.
- Không dám đâu. Mày đang là đối tượng thu hút hắn đấy.

Việt Thy tròn mắt:

- Tao à! Mà có tâm thần không ,Hoa?

Ngọc Hoa cong môi:

- Bằng cảm giác rất "đàn bà" tao dám với mày, Hải Phong thích mày, Tao chưa dám nói yêu. Nhưng không phải điều ấy không xảy ra đâu.

Việt Thy buồn hơn:

- Sao mày lại ngạo tao như thế. Thà không biết. Bây giờ Phong đã quá rõ tao là đứa con gái hư thân, trắc nết. Tao không thể đem sánh với Cẩm Loan.

- Tao không hề ngạo mày. Tao thế đấy và tao cũng dám bẻ gãy răng đứa nào dám nói mày hư. Rõ ràng mày yêu chân thật. Và Kiên vẫn còn sống, vẫn yêu mày. Chỉ do hoàn cảnh.

- Thôi, đủ rồi. Nhưng câu ấy chỉ là nguy biện. Yêu ư? Nếu yêu thật, Kiên đã không bỏ mặc tao. Đã không để mẹ anh ta đem tiền đến cho tao để mong tao dứt bỏ đứa con. Và hiện tại Kiên biết tao đã sanh con, anh ta vẫn im lặng không nhìn nhận. Đó là yêu à? Tao ngu thì có.

Ngọc Hoa giả lả:

- Tao không muốn thấy mày buồn đâu Thy. Thật ra, Kiên đang bị phụ thuộc vào Hằng My. Dù muốn thăm mày anh ta cũng không muốn My tìm có quây mày. Thêm nữa, Kiên đến đây, liêu mày tiếp không chứ. Việt Thy im lặng. Cô đã cố gắng để không còn nghĩ tới Kiên nữa. Ác thay mỗi ngày nhìn thấy nụ cười của cu Tín trái tim cô lại nhói buốt, đau đớn.

Cô biết mình muốn quên, muốn lập danh thì nhận lời ông Thạch. Cô rất sợ mang ơn người ta, nhất là cha con Hải Phong đã rất tốt với cô. Dù cô chưa làm được bao nhiêu thời gian ở Ngân hàng. Ông Thạch

vẫn duyệt cho cô tiêu chuẩn nghĩ có lương.

Những lời của Ngọc Hoa vừa nói, cô không để tâm làm gì. Vì không ai điên lại đi yêu "hoa thừa hương rơi" cả. Nhất là người ấy, không hiểu gì đàn bà con gái đẹp vậy quanh.

Ngọc Hoa tăng hăng:

- Mà giận tao à?

- Không!

- Thế sao im lặng vậy?

Việt Thy đưa tay vuốt ngược mái tóc ra sau. Cử chỉ quen thuộc nào của Thy, Hoa không lạ nữa, nó đang bối rối trước một vấn đề.

- Mà không từ chối quyết định của cơ quan chứ Thy?

Việt Thy từ tốn:

- Tao nghĩ đó là cơ hội tốt nhất mà cha con Hải Phong giúp tao. Tao sẽ cố gắng vậy. Vấn đề bây giờ cần nghĩ là: Cu Tín phải sao đây.

- Thì mà đem thằng nhóc theo. Xuống đây tìm một người tử tế, trông dùm thằng bé.

- Bằng đồng lương chết đói của tao à?

- Sau này, lương của mà phải khác chứ.

Hơn nữa, còn tao và Hoàng Bích. Tụi tao sẵn sàng vì "thằng con nuôi" mà nhịn ăn sáng. Dư sức đủ tiền để mà trả công cho người ta.

- Nếu nhờ cậy tụi mà, tao thấy như kẻ lợi dụng.

- Mà vừa phải thôi nhạ Ông ngoại cu Tín đã cho tụi tao đỡ đầu nó, nghĩa là việc nuôi cu Tín lớn, tụi tao cứ phải góp phần. Mà còn nói như thế nữa tao nói con Bích nghĩ chơi mi luôn.

Việt Thy vội vàng.

- Ừ thì thôi. Tao nghe lời mà. Hơn nữa sự nghiệp có thành đạt, mai này thằng nhỏ lớn lên, mới mong thoát cảnh khổ cực như tao hồi

nhỏ.

- Biết vậy thì tốt.

- Nhưng, tao...

- Nhưng nữa.

- Tao muốn nói, việc tìm người ấy, tao quen ai đâu.

Ngọc Hoa cười tươi:

- Mà mày khỏi lo Thật ra tao đã nghĩ đến việc phải tìm người nuôi cu Tín từ khi nó mới đầy tháng lận. Bởi mày không thể ở nhà ôm con, vất bỏ công việc. Để có một chỗ làm như mày hiện tại, đâu phải dễ kiếm.

Nên tao đã nhờ mẹ tao rồi.

Việt Thy xúc động:

- Tao vô tâm quá. Chuyện của mình cũng không giải quyết được.

Mày đúng là đứa bạn tốt của tao.

Ngọc Hoa kênh mặt:

- Phải nói là bạn vàng ấy- Mà nè, tao chúa ghét kiểu mặc cảm muôn năm của mày. Phải biết vứt nó đi, để ung dung ngược mặt với đời.

Trách nhiệm của mày là lo đại sự, lo trở thành nữ giám đốc tài năng.

Tao chỉ cần có thể.

Việt Thy nhăn nhó:

- Nói rõ lý do xem.

- Đơn giản, vì tao muốn một ngày nào đó, mày nổi bật trong giới kinh doanh, những kẻ muốn có vốn làm ăn phải đến với mày. Ôi ! Hoàng Bích nói gì mày biết không?

Việt Thy chớp mắt:

- Lại ước viễn vông à?

- Sự thật đang rành rành trong tay mày, nữ giám đốc chi nhánh ngân hàng phát triển nông thôn hóa khu vực đồng bằng sông Cửu Long.

Rồi đây ông bà Nghĩa Hưng sẽ phải trắng mắt ra, phải tiếc nuối. Cả Hằng My nữa, nó sẽ hết vênh váo coi khinh mày.

Việt Thy sụ mặt:

- Cuối cùng mày vẫn đem gia đình họ ra để ăn thua Tao không thích nhớ đến họ. Càng không thích ganh đua

- Vấn đề là để bà Nghĩa Hưng khinh người ấy phải hiểu: Kẻ nghèo tay

trắng vẫn đủ tài năng làm giàu. Và sẽ giàu hơn họ.

Việt Thy lai thờ dài. Cô không giận được Hoa. Bởi nó chỉ vì thương cô thôi. Lòng thương của Hoa thật lớn, cô không thể phủ nhận lời bạn nói chí lý.

Thôi thì, cứ để dòng đời trôi theo sự sắp đặt. Và cô hãy ngồi thử vào chiếc ghế cao vời ấy, xem sự may mắn có thật sự đến với cô không.

Thy chợt mỉm cười, khi nhớ đến lời Hoàng Bích nói hôm nào:

- Thy nè, tao đi coi bói ở núi Bà. Mẹ và dì tao khen ở đó coi hay lắm.

Ta coi cho mày nữa. Thầy nói, mày sanh thành nhóc này, vận may sẽ đến với mày cả công danh lẫn hạnh phúc... Hôm ấy cô chỉ cười.

Bây giờ nhớ lại. Cô bỗng non nao làm sao. Cu Tín là giọt máu tình yêu

đầu đời, mà cô nâng niu, quý trọng. Nhưng nó cũng đem lại không ít nỗi đau xót cho cô Mong sao, hôm nay và mãi mãi thằng bé là nguồn động lực để cô tồn tại vươn lên. Nhất định Thy phải có trong tay tất cả.

Mới đấy mà đã trên bốn tháng, Việt Thy- xuống Hà Tiên sống. Cô không ngờ có lúc mình lại đi xa như thế. Vốn yêu biển, cô rất thích khi chi nhánh đặt tại thị trấn vùng biển này. Thy cũng không ngờ, tận cùng đất mũi, một thị trấn với đủ khu du lịch, nghỉ mát, các công ty

hàng hải, công ty đánh bắt cá đã mọc lên san sát, những biệt thự, nhà cao tầng, không thua gì Sài Gòn cả.

Đang miên man suy nghĩ, Thy nghe tiếng gõ cửa đều đặn phía ngoài, bèn

ngẩng lên:

- Cửa không khóa. Mời vào.

Cánh cửa từ từ mở ra. Hồng Trang cô thư ký riêng của Thy thò đầu vào:

- Chị Thy ơi, chiều nay tổng giám đốc xuống, chị đã thu xếp phòng khách chưa?

Việt Thy ngẩn ra:

- Thôi chết. Cả ngày nay, khách hàng tới vay vốn nhiều quá, chị quên ǎng việc này. Mấy giờ rồi Trang?

Hồng Trang cười:

- Ý trời, chị có đồng hồ nơi tay, còn hỏi em. Bây giờ đã ba giờ 15 rồi kìa chị.

Việt Thy cùng cười:

- Chị đúng là đǎng trí thật. Em coi kêu chị Hậu thu dọn phòng khách, lau chùi sạch sẽ nha Trang. Mấy giờ khách xuống?

Hồng Trang cong môi:

- Em cho người lo hết rồi. Tại thấy chị nhiều việc quá. Anh Sơn điện thoại nói, khoảng 6, 7 giờ giám đốc mới xuống đến.

- Muộn thế à? Còn chuyện ǎn uống. Em định đặt bữa ǎn ở đâu?

Hồng Trang tinh quái:

- Em nghĩ, chị nên mời giám đốc tới nhà ǎn một bữa cho thân mật.

Chị ǎn một mình, ở đây ngài tổng cũng một mình, chị không thấy kỳ

à.

Việt Thy lừ mắt:

- Coi chừng, chị bẻ gãy hết răng giờ. Có gì mà kỳ chứ.
- Còn chưa chịu nữa. Lâu lâu sắp mới ghé. Không làm gà đái vịt, cũng nên ngồi ăn với nhau bữa cơm rau. Trước là tình nghĩa, sau nữa lấy điểm cho chi nhánh, có khiếm khuyết, sắp sẽ vì tình bỏ qua.
- Ái chà, con nhỏ này, dám xui bậy chị nó xu nịnh cấp trên.
- Hồng phải nịnh. Chỉ là biểu hiện chút tình cảm với nhau. Em thấy giám đốc cưng cu Tín ghê đi.

Việt Thy trợn mắt:

- Cái gì! Nghĩa là anh Phong xuống?

Hồng Trang cười:

- Ngoài anh giám đốc ra, chả lẽ chị còn ai đó cưng cu Tín hả?

Việt Thy tỉnh bơ:

- Vô số. Ông ngoại, ông cậu nè, hai bà mẹ nuôi, chú Thạch, cả Duy Khương bạn chị nữa.

Hồng Trang xuýt xoa:

- Còn nhí thế, đã quá trời người thương thích nhỉ.
- Đừng lảng chuyện. Nói đi. Thật ra nhỏ đã bày chuyện gì?
- Có chi ghê gớm đâu. Cũng chỉ muốn Châu về hợp phố. Em nói thiệt nhạ Anh Phong thích chị kinh khủng. Nếu không phải ông thương chị hả, đem đầu em ra chặt.

Việt Thy rên nhỏ:

- Quỉ ơi, nói toàn chuyện gì đâu không. Bây giờ sao đây?
- Thì về nhà, nấu thêm một phần ăn đơn giản nha không có chuyện gì cả. Uổng thấy chị sống đậm bạc, sẽ càng thương chị nhiều đấy.

Thở dài ngao ngán, Việt Thy rủ:

- Hay, Trang về nhà chị luôn nghe!
- Trời ạ! Để ông ghét em sao? Đã biết con làm kỳ đà.

Thy làm mặt giận:

- Nếu em không về, chị sẽ đi cho em chết luôn. Ở đây, chị ra lệnh để em làm hay là Phong hả?

Nhún vai, Hồng Trang than dài:

- Khổ quá, tất nhiên em phải ngán sếp của em hơn rồi. Thôi, em về chung chị vậy. Nhưng, nói trước nha, nữa chừng em sẽ kiếm có bay đấy.

Khi Hải Phong xuống tới khu tập thể, trời đã nhá nhem tối.

Anh nói tài xế đánh xe vào ga ra, từ lo bữa ăn tối. Còn anh, thả bộ tàng

tàng về phía căn hộ của Việt Thy.

Vừa thấy bóng anh, một cô bé tóc bím cười toe:

- Cháu chào chú giám đốc. Chú xuống kiểm cô giám đốc của mẹ cháu phải không ạ.

Cách nói của cô bé nghe thật ngộ nghĩnh. Hải Phong vui vẻ:

- Chào cháu. Cháu thông minh ghê Sao biết chú xuống tìm cô Thy.

Cô bé tủm tủm cười:

- Dễ ?? à chú. Vì chỉ có chú thí thoảng làm khách cô Thy Mẹ cháu nói chú ở tận trên thành phố lận. Tất nhiên chú về đây để thăm cô Thy rồi.

- Thường cháu cây singura nè. Thế, cô Thy có nhà không cháu?

- Có đấy chú. Hôm nay cháu nghe mùi thơm bay từ nhà cô Thy qua, điếc cả mũi. Bây giờ chú đến. Chắc cô ấy làm đồ ăn đón chú quá. - Cô nhóc nhiều chuyện - Chú cần cháu gọi cửa giúp chú không?

Hải Phong gật đầu.

Cô bé đi tới cửa nhà Thy, gọi ầm lên:

- Cô Thy ơi! Mau đón khách quý nè.

Việt Thy ở trong nhà, bị Hồng Trang đẩy mạnh:

- Tới rồi đó, chị mở cửa ra đi.

Bình thường, ít khi Việt Thy bị khấp trước ai cả. Nhưng hôm nay, cô thấy mình bị động trước Hồng Trang. Và cảm thấy sao ấy.

Cô lấy giọng thật tĩnh, mở cửa, Thy nheo mắt:

- Ngọc à! Gì mà cháu kêu ầm ỉ lên thế. Cô Thy có điếc đâu.

Cô bé Ngọc cong môi:

- Cháu biết là cô không điếc.

Nhưng phải gọi như thế, để cô lo đón khách. Cô nhìn coi ai nè.

Việt Thy nhìn lên:

- Là anh à!

Bé Ngọc liếc thoáng:

- Chào chú giám đốc, cháu hết nhiệm vụ, chú vào chơi với cu Tín đi.

Dứt câu bé Ngọc cười khanh khách và xoay lưng chạy về nhà mình.

Hải Phong cười:

- Con bé dễ thương thật.

- Nó khó tính nhất khu tập thể đấy. Vậy mà anh mua chuộc được.

Ghê thật. Mời anh vô nhà.

Hải Phong bước vào cùng với giỏ đồ khá nặng.

Việt Thy nhăn mặt:

Sao anh không ghé phòng khách,

Thy đã cho dọn phòng để anh ở.

- Thy không muốn tiếp tôi à?

- Dạ! Không phải.

- Thế sao lại nói như vậy?

- Tại, Thy thấy anh xách đồ đến luôn đây, nên tiện miệng hỏi.

Hải Phong cười cười:

- Chỉ là những món quà của Ngọc Hoa gửi cho cu Tín. Thêm vài món tôi mua cho hai mẹ con em. Vì nghỉ, dưới này không thể có.

Việt Thy cắn môi:

- Lẽ ra anh đừng bày vẽ như thế, khiến Thy thật khó nghĩ. Anh tới thăm mẹ con Thy đã là quá tốt rồi.

Hải Phong giả lả:

- Thằng nhóc đâu rồi Thy?

- Nó đây nè, giám đốc.

Hồng Trang bông cu Tín đi ra, cô cười toe toét.

Hải Phong kêu lên:

- Làm ơn bỏ dùm danh xưng ấy cho tôi được không Hồng Trang.

- Sao vậy.

- Vì đây là gia đình, ngoài giờ làm việc, hãy quên những ràng buộc chức tước, để cho mối quan hệ thân tình.

Hồng Trang gật đầu:

- Em hiểu rồi. Anh Phong coi đi, thằng nhỏ có khác lần anh xuống trước không?

Hải Phong dí ngón tay vào bờ môi đỏ xiu của cu Tín, cười cười:

- Ôi! Ghét ghê, hương đồng cỏ nội thôn dã, đúng là đã nuôi cu nhóc lớn nhanh ghê.

- Phải nói là gió biển mặn mòi. Ai sống nơi cửa biển này, đều được gió biển hương trời làm cho cứng cáp, lớn khôn.

Việt Thy phì cười:

- Trời ạ, làm chung Hồng Trang bấy lâu, chị ngờ em khô như những con số dài dằng dặc em tính mỗi ngày. Hóa ra em cũng đầy tâm hồn

thi sĩ đấy.

- Chị ngạo em hả. Coi chừng em nha.

- Chị chỉ nói sự thật.

Vừa lúc cu Tín cong người lên, chú nhóc "tè" thẳng một đường vào trúng mặt Hải Phong.

Việt Thy vội vả:

- Chết nỗi, con trai hư ghê, làm dơ bác Phong rồi.

Hồng Trang cười ngặt nghẽo:

- Tại anh Phong hôi mùi bụi đất, ôm cu Tín, nó chê dơ, nên mới tưới nước mát cho anh, Phong đấy thôi. Thơm không anh Phong?

Việt Thy máng át:

- Quỉ ạ, ăn nói gì đâu không. Cô không mau lấy nước cho anh rửa mặt.

Hải Phong cười cười:

- Không hề gì. Nếu tất cả những gì đã từng làm cha mẹ, đều được con mình "tặng" cho những sự kiện bất ngờ. Thì tôi cũng muốn tập cho quen.

Hồng Trang vỗ tay:

- Anh Phong nói hay lắm. Nhưng em cũng là khách. Vậy, việc chị Thy vừa phân công, chị là chủ nhà, nên đãi khách cho tận tâm đi chị. Đưa cu Tín đây, em thay đồ cho nó.

Miệng nói, tay Hồng Trang bỗng thẳng nhóc trở lại.

Việt Thy chẳng biết sao hơn. Cô đành nói:

- Anh Phong, theo Thy ra sau rửa mặt.

Phong vờ nhăn:

- Ôi! Tự dưng tôi đói bụng quá à. Hai cô đã ăn tối chưa?

Việt Thy cười nhẹ:

- Tụi Thy vừa nấu cơm xong, Thy có dọn bên nhà khách làm cơm phần anh.

Anh đói thì...

- Thì về bên ăn à? Thy tiếc cả với tôi một bữa ăn ư?

- Không có. Chỉ do cơm của chị em Thy chẳng có đồ ăn gì, ngoài mản cá chưng ăn với rau cải luộc. Anh Phong sẽ không thể nuốt nổi đâu.

Hải Phong trầm giọng:

- Đói bụng, đá ăn còn được. Huống gì Thy và Hồng Trang ăn cơm rau nổi chả lẽ tôi lại thường thế. Cứ thử xem ai sẽ ăn ngon miệng hơn ai.

Hồng Trang lắt léo:

- Đúng rồi đó chị Thy ơi, để em dọn cơm nhạ Mời một lần, anh không ăn được. Lần sau khỏi bận tâm.

Việt Thy đành gượng gạo ngồi vào mâm cơm. Dù đã được Hồng Trang lo chu đáo, nhưng Thy nhất định không cho Trang bày vẽ. Vậy là mâm cơm chỉ có tô canh rau muống nấu lá me chua Một đĩa cá lóc kho tộ, thật cay và mặn kinh dị luôn.

Hồng Trang nhăn mặt cau mày trong khi Hải Phong tỉnh bơ, ăn liền một mạch tới ba chén. Xoang cơm phải cạo sạch cả chày.

Hồng Trang cười cười:

- Trời ạ! Em là dân bắc chính cống, ở nhà mẹ em kho đồ ăn mặn chát à. Thế mà vẫn thua chị Thy Anh Phong phát biểu coi.

Hải Phong nheo mắt:

- Đúng là lần đầu tiên anh ăn như thế này. Công bình mà nói, ngon miệng thật.

Việt Thy nói nhỏ:

- Cảm ơn anh đã không chê. Coi như anh có thể sống chung với dân lao động được. Chỉ không biết tồn tại bao lâu thôi.

Hải Phong chẳng nói câu gì, anh đứng lên đi tới đẩy nhẹ nhẹ chiếc nôi, và tũm tĩm ngâm:

" Gió đưa cây cải về trời.

Rau răm ở lại chịu đời đắng cay

Bé ơi ngủ nhé cho say.

Mai sau khôn lớn bé bay với đời"

Hồng Trang cười ngặt nghẽo. Cười đến sặc sụa cả nước mắt. Việt

Thuy cũng đành cười theo. Thì ra, Hải Phong cũng tếu táo ghê đi.

Hồng Trang tìm có rút lui từ hồi nào, còn lại mình Hải Phong ngồi nói chuyện với Việt Thy Anh chép miệng

- Sao Thy không ở trong căn phía sau nhà khách của Ngân hàng? trong ấy dù sao cũng tiện hơn.

Việt Thy mỉm cười:

- Thy thích ở gần mọi người anh ạ. Lỡ có khi trái gió trở trời, có gì còn

có người giúp đỡ.

- Thì, trong ấy cũng có tổ bảo vệ.

- Nhưng các chú các anh ấy toàn đàn ông. Thy thấy không tiện lắm.

- Công việc tiến triển khá không Thy?

Mắt Việt Thy vụt sáng long lanh:

- Vừa tháng nay, chi nhánh nhận được rất nhiều phiếu gửi tiền vộ Doanh thu vượt đến mười phần trăm đó anh.

- Các hộ vay vốn thì sao?

- Thy đều giả i quyết đúng chính sách. Dân ở đây tuy sống bằng nghề chài lưới, nhưng họ chân thật và sòng phẳng lắm anh.

Hải Phong vui vẻ:

- Không ngờ Việt Thy làm việc tốt hơn cả sự tưởng tượng của cha con anh.

- Anh quá khen. Tất cả đều nhờ sự nỗ lực của anh chị em bên tín dụng. Thy có phải vất vả nhiều đâu.

Việt Thy chột nhìn thẳng vào mắt Hải Phong, giọng cô rõ ràng, mềm mại

- Anh Phong này, Thy đang định trình bày lên Ban giám đốc ngân hàng một phương án mở rộng. Nhưng lại đắn đo không biết như thế đúng hay sai. Tiện đây anh góp ý cho Thy nha.

Hải Phong gật đầu:

- Phương án gì Việt Thy trình sơ qua anh nghe.

Việt Thy xoắn xoắn những ngón tay cô nhìn ra xa:

- Thy định xin ban giám đốc mở thêm một cửa hàng cầm đồ. Kinh doanh vàng bạc dưới danh nghĩa Ngân hàng.

Hải Phong kinh ngạc:

- Từ đâu Thy có ý nghĩ này ?

Việt Thy từ tốn:

- Chỉ là vô tình một lần Thy ghé chợ thị xã. Thấy một vài dịch vụ cầm đồ của tư nhân. Họ lấy lãi suất cao tương đương với kiểu vay lãi ngoài. Thy đã gặp một bà Thím, vì cần tiền cho con nộp để nhập trường đại học, bà phải mang đồ gia bảo đến nơi ấy cầm, để lấy tiền. Bà đã kêu lên bất mãn khi biết lãi suất khá cao. Vì thế, Thy nảy ra ý định, chúng ta có được quyền mở thêm dịch vụ kiểu này không anh?

Hải Phong gật đầu:

- Chuyện này thì được. Chỉ e chúng ta không có người.

Việt Thy sôi nổi:

- Thy sợ phạm nguyên tắc và kẹt vốn. Chứ người thì không ngại. Chi nhánh của Thy có thể rút bớt vài nhân viên về dịch vụ này.

Hải Phong hứa:

- Tôi sẽ về trình bày lại với Phòng tổ chức, Tài vụ Ngân hàng. Và hứa giúp Thy mở thêm nguồn vốn.

Việt Thy nhỏ nhẹ:

- Em chỉ muốn người dân đỡ vất vả hơn thôi.

- Tôi biết.

Nói xong câu ấy, Hải Phong im nhìn xoáy vào mắt Thy, Việt Thy không tránh cái nhìn của Phong.

Một lúc thật lâu sau, Phong mới trầm giọng hỏi:

Thy! Em không định mãi thế này chứ?

Chớp mắt, Việt Thy ngờ ngàng:

- Anh nói như vậy là sao?

Hải Phong chồm tới, cầm bàn tay thy xiết nhẹ :

- Thy đã nghĩ tới chuyện cu Tín cần một người cha khi lớn lên chưa?

Việt Thy buồn hẳn:

- Có cần thiết lắm không? Khi Thy vẫn lo cho nó đủ đầy.

- Cần chứ Thy. Thà cha hoặc mẹ mất đi, đứa nhỏ trở thành mồ côi.

Còn không một đứa bé nào lớn lên không tìm hiểu về thân phận của nó. Khi ấy, em nói sao với nó?

Việt Thy bậm môi:

- Thì nói, cha nó chết rồi.

- Chỉ sợ em không làm được. Có nhiều người đã âm thầm nhịn nhục nuôi con lớn khôn trong cảnh khó nghèo. Nhưng khi số phận không còn để họ tồn tại nữa, mà đứa bé thì chưa thể tự như sinh. Giữa phút cái chết cận kề họ đành tìm về dĩ vãng để gởi gắm con mình.

Việt Thy cau có:

- Thy sẽ khác họ. Bởi năm nay Thy mới hai mươi bảy Mười tám năm sau, cu Tín dù tư cách pháp nhân bảo vệ quyền lợi của nó, Thy nghĩ mình khi ấy cũng mới hơn tứ tuần. Và con trai Thy không cần người bảo trợ.

Hải Phong ân cần:

- Nhưng cha nó vẫn tồn tại ở đời, tôi nghĩ Thy không đành tâm nhìn cu Tín thiếu tình phụ mẫu.

Thy dần giọng:

- Cu Tín chỉ duy nhất là con Thy. Không ai có quyền nhận nó nữa. Cô chợt thấy có điều gì khúc mắc trong cách nói chuyện của Phong:
- Nè, hãy cho Thy biết. Sao khi không anh hỏi Thy chuyện ấy? Chả lẽ...

anh đã biết về người ấy.

Nhìn nét mặt tái đi của Thy. Những ngón tay cô run lên trong tay anh..Hải Phong nghe thương cô thật nhiều. Nhưng anh không thể làm gì lúc này. Anh chậm rãi:

- Đúng là anh biết chuyện Thy lâu rồi.
- Ngọc Hoa phải không? Vậy mà lúc nào nó cũng leo lẻo nói, thương tôi. Ghét thật.

Hải Phong lắc đầu:

- Không phải Ngọc Hoa đâu. Mà do chính người ta kể.
- Người ta Là?
- Ừ! Trung Kiên là bạn thân của anh thời sinh viên. Chính Kiên đã kể cho anh nghe tất cả về em.

Việt Thy cắn môi:

- Tại sao anh ta lại nói chứ. Phải vì ghét em. Muốn mẹ con em biến

mất khỏi cuộc đời này, để Kiên không còn day dứt?

Bóp nhẹ những ngón tay Việt Thy, Hải Phong trìu mến:

- Kiên có nuôi khổ tâm của nó. Thật ra nó và Hằng My sống với nhau như tù ngục. Hằng My quen buông thả, còn Kiên trầm lặng. Vì chữ hiếu, nó phải trở thành kẻ phụ Thy. Hãy hiếu cho nó, để lòng em cũng thanh thản Thy ạ.

Thy cau mặt, chua chát:

- Kiên nhờ anh làm người hòa à? Chả lẽ anh ta còn muốn có cả tình nhân lẫn vợ??

- Không hề có chuyện ấy- Kiên biết em làm trong Ngân hàng, nên đã kể anh nghe chuyện tình yêu hai đứa. Nó muốn anh lưu tâm đến em.

- Ai mượn anh ta chứ.

- Em có thể vì cu Tín mà nghĩ thoáng cho Kiên một chút.

- Không bao giờ Thy tha thứ cho anh tạ Cả bà mẹ trọng tiền, khinh khi kẻ nghèo hèn nhu Thy nữa. Nếu anh còn muốn chúng ta coi nhau như bạn bè. Xin hãy đừng bao giờ nhắc đến tên Kiên trước mặt em nữa.

Dứt câu Việt Thy giật mạnh tay về, cô đứng dậy, đến bên chiếc nôi, lặng lẽ nhìn con trai ngủ.

Hải Phong đến bên cô, anh trầm giọng:

- Việt Thy!.Cho anh xin lỗi.

- Anh không cần phải xin lỗi Thy Chỉ nhớ câu Thy vừa nói.

- Biết rồi anh hứa.

Việt Thy ngẩng đầu, nét mặt cô trở lại bình thường. Cô mỉm cười:

- Ngày mai giám đốc khối việc phải làm đấy. Hãy về ngủ cho khỏe.

Hải Phong buồn tênh:

- Thy không muốn nói chuyện với anh hả?

- Ai biểu vậy?

- Thì... thái độ của Thy nè, còn gọi Giám đốc...

Việt Thy hồn nhiên:

- Lâu lâu gọi phá anh cho vui không được sao. Cũng như bé Ngọc lúc nãy gọi Thy đó thôi

Hải Phong bỗng nhớ ra:

- Chết thật, tôi giờ mãi tranh cãi với Thy, có câu chuyện tối quan trọng lại quên.

- Gì vậy anh Phong?

Hải Phong chạy đến bên giỏ đồ để nơi bàn. Anh kéo féc măng tuya, lôi ra

đủ thứ, miệng nói:

- Anh mua ít đường sữa cho cu Tín, ba anh gửi cho thằng nhỏ vài trăm. Còn lọ ruốc trà bông, hủ dưa chua là của Ngọc Hoa gửi cho Thy.

Anh bày tất cả lên bàn. Việt Thy xụ mặt:

- Anh Phong à! Chỉ lần này thôi nha, lần sau anh còn mua sắm như thế, Thy sẽ giận anh luôn đấy. Còn tiền, anh đem về gửi lại cho chú Thạch. Thy có thiếu gì nhiều, mà nhận tiền của chú.

Hải Phong ân cần:

- Anh chịu, không thể cầm đưa lại ông già đâu. Dạo này ông khó tính kinh khủng. Hơn nữa, đây là ông cho cu Tín, vì ông nghĩ mua hết đường sữa, thằng bé ăn không hết, mốc, bỏ uổng Đản ông vụng về, thôi thì em cứ nhận cho ba anh vui. Coi như ông nội thằng nhóc phụ em trả tiền công cho chị Mùi vậy. Nha Thy.

Thy cắn môi, muốn chối nữa Nhưng, cô nhìn lên bắt gặp ánh mắt Phong thật nồng nàn. Ánh mắt không phải đơn thuần giữa hai người

bạn.

Việt Thy cuống quýt nhìn sang chỗ khác. Cô lý nhí:

- Suốt đời này, cha con anh đã cho mẹ con Thy quá nhiều, nhận mãi em làm sao trả đây?

- Chỉ cần em làm tốt công việc, đưa ngân hàng dưới này làm ăn phát đạt là ba anh vui rồi. Với nữa, anh muốn nói với Thy điều này.

Việt Thy phập phồng lo lắng. Chắc chắn điều cô linh cảm bấy lâu, sẽ được Phong nói ra. Thu hết can đảm, Thy cười :

- Anh Phong định mời mẹ con Thy về ăn tiệc cưới hả?

Hải Phong sầm mặt:

- Tiệc cưới ai chứ? Thy già vờ ngờ ngác:

- Thì anh và Cẩm Loan ấy. Bữa trước chú Thạch kể Thy nghe chuyện hai bên gia đình đang định ngày làm lễ đính hôn mà.

Hải Phong lạnh lùng;

- Em thật sự muốn anh lấy Cẩm Loan à?

- Ôi! Anh hỏi gì kỳ vậy. Em muốn hay không cũng đâu nhằm nhò gì. Trong khi chúng ta chỉ là bạn. Cẩm Loan xinh đẹp giỏi giang. Em nghĩ..

- Xinh đẹp giàu có gì đi nữa cũng kệ cổ. Thà ở già, anh không bao giờ cưới cô ấy làm vợ đâu. Anh chẳng nghĩ đến nỗi trở thành cái bóng bên cô vợ đồng đánh như thằng bạn điên của anh.

- Cẩm Loan có lỗi gì, mà anh nghĩ về cổ nặng nề vậy.

- Chẳng có gì cả. Tại trái tim anh đã có chủ rồi - Hải Phong lầm lỳ.

Thy buột miệng:

- Ôi! Vậy mà cứ giấu. Là ai vậy anh Phong?

Hải Phong nhếch môi:

- Thy hỏi để làm gì?

- Để biết. Để ra đường lỡ có va quẹt phải cũng biết đó là giám đốc phu nhân mà tránh.

- Giám đốc phu nhân, hay nữ đốc, cũng giống Thy mà thôi.

Việt Thy cãi:

- Anh nói lung tung nữa. Thy không thể giống ai cả.

Hải Phong bắt chợt ghì hai bả vai Thy, anh tha thiết:

- Việt Thy! Đúng là em không hề giống bất cứ cô gái nào anh đã quen. Vì thế anh đã yêu em.

Trời ạ! Lại tỏ tình của ông giám đốc tài ba đẹp trai đấy. Đơn giản như vậy sao.

Việt Thy quýnh lên:

- Anh nói điên nữa.

- Anh nói lời nói từ trái tim mình. Anh yêu em từ buổi đầu gặp em Thy ạ. Đừng từ chối anh nha.

- Việt Thy không thể đón nhận tình cảm của anh.

- Tại sao? Phải em chưa quên Kiên?

- Kiên không còn gì trong em nữa.

Dù cu Tín là hình hài của anh. Dưới mắt mọi người, em là đứa con gái hư hỏng, không chồng lại có con. Gia đình dòng họ anh dù quý mến em, cũng không thể chấp nhận, Em không muốn tình cảm chúng ta trở thành hận thù Phong ạ.

- Đờiii người, ai không lỗi lầm chứ Và sau lỗi lầm ấy. người ta biết sống phải trái ra sao. Anh yêu em, và biết rằng ba anh sẽ ủng hộ chúng ta.

- Nhưng...

- Đừng nhưng nhị gì nữa, cô bé khó tính. Nếu mãi từ chối. Anh sẽ ngủ ngay tại đây cho đến khi nào em gật đầu đấy.

Lạy trời! Ai nói cô không tin, chứ Phong thì cô không lạ tính anh nữa
Anh sẽ thực hiện lời nói của mình.

Việt Thy lựa lời :

- Cho Thy thời gian đi anh Phong.
- Thời gian dài bao lâu anh cũng đợi được đấy cô bé. Miễn cuối cùng anh có em trong phân nữa cuộc đời anh đang kiếm tìm là được.
- Sợ rồi anh sẽ thất vọng. Hải Phong sôi nổi:
- Không bao giờ. Anh mãi chỉ yêu em thôi, nhớ đấy.

Dứt lời, Phong cúi xuống, nhẹ nhàng, đặt nụ hôn lên mắt Thy Việt
Thy cuống quýt nhắm mắt lại, càng khiến Phong yêu cô hơn. Anh
mặc kệ sự chống trả yếu ớt của cô Đặt nụ hôn lên vành môi thật xinh
đang trề ra khỏi hờn của cô.

Việt Thy thấy toàn thân run lên, như có luồng điện chạy dọc sống
lưng.

Tình yêu và nụ hôn. Cô đã từng được yêu và được hôn như thế.

Đã gần một năm trôi qua, tròn chức năng làm mẹ, cô không còn cảm
giác rung động bồi hồi của trái tim nữa.

Vậy mà, người đàn ông đã vô tình lo cho mẹ con cô hôm cô "vượt
cạn" đón đau. Bây giờ đang mở rộng vòng tay ôm cô vào lòng, trao
cho cô nụ hôn thật đầm thắm, thiết tha Dường như mùi thuốc lá, mùi
da thịt đàn ông, mà bấy lâu cô đã cố quên, nay bỗng ùa về mạnh mẽ.
Cô như thấy mình ngu ngơ, dại khờ như buổi nào.

Nên chối từ hay đón nhận đây Thy?

Dòng cảm nghĩ cứ âm thầm réo rắt trong lòng Thy. Còn vòng tay Thy
vô

tình xiết chặt lấy cổ Phong, cuống quýt, đam mê.

Hằng My reo lên:

- Ôi! Loan! Con gió nào diễm phúc cuốn được em tới sàn nhảy này vậy?

Cầm Loan chu môi:

- Câu ấy em phải hỏi chị đó. Chồng con rồi mà rảnh rang ghê.

Hằng My kéo tay Loan:

- Em sợ lộ à? Phong đâu? Cầm Loan xụ mặt:

- Làm giám đốc kinh doanh, mà ảnh mô phạm thấy sợ. Có khi nào chịu đi cùng em đến những nơi này. Tối nay thứ 7, tối nghỉ ngơi, dành cho tình yêu. Còn ảnh lại xách xe chạy xuống miền Tây.

Hằng My nhăn trán:

- Xuống đó chi vậy ?

- Thì cha con ảnh có mở thêm chi nhánh dưới ấy mà.

- Nghĩa là Phong vì công việc. Nếu thế đừng nên giận hấn em ạ. Đàn ông phải vì công danh sự nghiệp mới đúng là đàn ông.

Uống ực một hơi hết lon Cocacola chanh, Cầm Loan dài giọng:

- Công việc thì cũng có đấy. Nhưng anh ấy còn vì người khác nữa.

- Trời ạ. Nghệ thuật của phụ nữ tội mình là biết dịu dàng, tế nhị khi người đàn ông lo công việc xã hội. Còn đang yêu nhau, chưa có gì ràng buộc, đừng ngốc nghếch để tình yêu của em nổi giận, vì sự ghen hờn của em - Hằng My lên giọng bà chị giảng dạy.

Cầm Loan hình mũi:

- Em tức chứ ghen làm gì. Cứ ngỡ Hải Phong đang hoàng phong độ, biết phân biệt điều phải quấy. Đàng này, ảnh lại chạy theo một người đàn bà khác.

Hằng My nhú mày:

- Đàn bà khác con gái đó nha em. Như em và chị vậy. Em biết họ à?

- Em gọi đàn bà là đúng, bởi chị ta là gái nà dòng có con rồi.

Hằng My trợn mắt:

- Hớ! Có con! Em nghe lộn không Loan. Người như Phong, không lẽ không tìm được cho mình một cô gái trẻ đẹp? Lẽ đâu lại chạy theo người đàn bà kià-Vậy chồng chị ta đâu?

- Không có!

-Hả?

- Đơn giản vì cô ta nhẹ lòng, bị một gã đàn ông họ sở nào đó, tặng cho một cái bầu, rồi quất ngựa truy phong.

Chắc Hải Phong vì thương hoàn cảnh của họ. Cùng đàn bà con gái như nhau. Em nên biết cảm thông Loan ạ.

Phong giàu có tiền bạc xài không hết, bây giờ muốn làm việc thiện cũng là cái đức sau này để lại cho con cháu thôi.

Cầm Loan trề môi:

- Được vậy cũng đỡ. Khốn nỗi ảnh mê cô ả như điều đồ. Cách tuần lại về dưới với cô ta.

- Cô ấy làm ruộng à?

- Không! Giám đốc chi nhánh ngân hàng phát triển nông thôn hóa.

Tốt nghiệp học viện Ngân Hàng, Khoa điện toán tin dụng tiền tệ.

Hình như Hằng My đã từng biết đến những con người ở Học viện này! Nhất thời My không nhớ ra.

Hằng My chột chết:

- Cũng khá đấy chứ. Coi như sự nghiệp ổn định. Nhan sắc thì sao?

- Đẹp! Có đẹp mới làm điều đúng những gã đàn ông chứ chị.

- Thế em tính sao? Cầm Loan ngó người:

- Tính gì hả chị?

- Ôi! Cô bé này, to đầu mà khờ quá đi. Ý chị muốn hỏi em, còn yêu Hải Phong không?

Cầm Loan cắn môi:

- Em không làm sao hết yêu anh. Dù có lúc giận điên người.
 - Còn yêu, lại biết quá rõ tình địch mình, sao em không phản ứng?
- Em vẫn nói, ba của Phong và ba mẹ em là bạn bè, bây giờ lại là khách hàng của nhau. Chẳng lẽ em khoanh tay nhìn người ta cướp tình yêu của mình?
- Thế chị biểu em phải sao đây? Ba anh cũng quý cô ta lắm. Nhờ cha con Phong đề bạt, cô ấy mới có chỗ đứng hôm nay.
 - Hãy năn nỉ người lớn. Nếu cần phải dùng đến miếu kể nữa. Em hiểu không?
 - Em sợ Phong giận.
 - Đàn ông thấy gái đẹp đều mê muội cả. Tội họ sẽ chán thôi. Có mấy kẻ giàu lòng đại nghĩa, làm con tò vò nuôi con cho nhện chứ. Em phải biết cách lấy lòng người lớn.

Cầm Loan buột miệng:

- Phải chi Phong còn mẹ như mẹ anh Kiên, thì dễ rồi. Vài món quà trang sức thật quý là xong hết. Đàn ông này bác Thạch cũng khó lắm. Bác ấy không thích xâm phạm tới quyền tự do của con trai.

Hàng My gỏ gỏ ngón tay:

- Em à, đâu cần phải có phụ nữ. Em cứ chịu khó mỗi ngày mỗi ghé thăm "ba chồng" tương lai, sáng tô phở, chiều lon bia, vài món đồ ăn đồ ăn chính tay em làm. Mưa lâu thấm đất. Rồi ba Hải Phong cũng thấy em thật cần thiết cho cảnh nhà họ.

Cầm Loan định nói câu gì đó, thì một gã đàn ông ăn mặc rất ngang tàng, tóc đầu đinh hót cao, bước đến nghiêng người thật điệu:

- Chào hai người đẹp. Cho phép anh mời em nhảy bản này nghe Loan.

Hằng My kênh kiệu đốt thuốc, dáng thật quý phái.

Cầm Loan gật khẽ:

- Hôm nay tôi không muốn nhảy. Anh làm ơn tìm người khác đi Huân.

Huân cười hênh hếch:

- Đã tới đây mà không nhảy, thì đến làm gì. Em không thấy bạn bè đang chờ em à.

- Anh thật bất lịch sự, hôm nay tôi mệt, lại còn phải tiếp bạn - Anh không thấy hay sao?

Huân lý lợm:

- Nếu vậy, anh mời em, người đẹp nhất vũ trường đêm nay - Huân quay qua Hằng my.

Hằng My kiêu hãnh:

- Anh không thể là bạn nhảy của tôi đâu.

- Lý do!

- Vì tôi đã có chồng.

Dứt câu Hằng My bình thản đưa ly rượu rum lên miệng uống từng ngụm chậm rãi.

Huân vót vát:

- Thôi được. Anh sẽ chờ em ở ngoài.

Huân đi rồi. Cầm Loan hơi què với Hằng My, cô chửi theo:

- Đồ đàn ông vô duyên chết tiệt. Hằng My nhếch môi:

- Em muốn có được Phong, phải cắt ngay những cái đuôi lằng nhằng ấy. Thế mới là người khôn ngoan.

- Làm sao cấm được họ theo mình. Như chị ấy chi...

Hằng My giơ tay:

-Chị khác em. Chị muốn có tự do của mình, Kiên không thể dùng

quyền giữ chị.

- Nghĩa là chị không yêu anh ấy.

- Sao lại không? Vì yêu nên chị mới tìm mọi cách có được anh. Rốt cuộc chị chỉ lấy được thể xác của anh. Còn tình yêu và trái tim anh ấy đã dành cho người khác. -Hằng My buột miệng thốt lộ.

Cầm Loan thờ dãi:

- Ôi! Chị cũng lấy chồng theo kiểu yêu đơn phương, sao còn khuyên em học cách của chị. Sống với nhau mà không có chút tình yêu, thì sống để làm gì?

- Chị khác em. Và Kiên rồi cũng phải quay về với bản phận. Em-quên câu "Dù chàng năm thiệp mười thê à?"

Bật cười, Cầm Loan cứ cười ngặt nghẽo và cô mím môi nói:

- Con tim đúng là khó điều khiển chị nhỉ. Yêu Phong nhất định em phải

có anh ấy. Kể cả phải trả bằng chính cuộc đời em.

- Vậy thì cố gắng lên. Chị chúc em sớm có thiệp mời chị. Nào uống với chị ly rượu này.

Cả hai cô gái cùng uống hết ly rượu Rum. Khi họ rời vũ trường, thì đêm đã đi vào chiều sâu của nó.

Trung kiên gằn lời:

- Mẹ còn muốn con phải hạ mình thế nào nữa? Mẹ nhìn kỹ lại đi, con có còn là con không?

Bà Nghĩa Hưng chậm rãi:

- Con trai à, mẹ đã nói rồi, tính khí vợ con còn trẻ người non dạ. Từ nhỏ quen được chiều chuộng, muốn gì được nấy. Con cũng không nên cứng rắn quá với nó.

Kiên hậm hừ:

- Con còn muốn đánh cho gãy hết răng cô ta nữa. Thứ đàn bà không nên nét.

- Kìa con! Cũng tại con suốt ngày cứ chui đầu vào công việc. Lẽ ra con phải biết mỗi ngày dành cho vợ mình vài giờ đồng hồ Vợ chồng son mà, con đâu cực khổ, mà phải làm thí xác chứ.

Kiên nhếch môi;

- Không làm, có nước vô nhà giam ngồi chơi đếm lịch ấy- Mẹ tưởng công ty con nhiều tiền lắm hay sao? Chỉ là cái vỏ bọc to xù, rỗng tuếch. Con còn kinh hoàng nữa.

Bà Nghĩ Hưng vỗ về :

- Việc làm ăn, phải có khi này, khi khác con ạ. Hơn nữa, gia đình Hằng My cũng giúp vốn cho con trong đợt hàng tới kia mà.

lúc nào cũng Hằng My bộ không có họ chúng ta chết hay sao?

Bà Hưng giả lả:

- Ý mẹ không phải vậy nhưng có nơi để cậy nhờ vẫn tốt con ạ. Vợ con lại yêu thương con. Cũng do con còn tư tưởng đến con bé sinh viên kiết xác kia. Đàn bà mà, ai lại...

Trung Kiên giận dữ:

- Mẹ im được rồi đấy. Cả năm nay con đã cố gắng khép mình theo sự sắp đặt của ba mẹ. Con chịu tiếng đều già, sở Khanh. Đến hôm nay thêm cái nhục bị vợ cắm sừng. Mẹ còn chưa vừa lòng với nỗi đau con gánh chịu. Việt Thy có lỗi gì, mà động cái, mẹ lại đem cô ấy ra biếu riếu.

Bà Hưng chỉ tay:

- Thì ra, rõ ràng con My nói không sai, mà vì con đã đem tiền nuôi nó rồi về lạnh nhạt với vợ. Hôm nay, còn dám nạt cả mẹ mà nữa.

Tao thật vô phúc mà. Đã thế, ngày mai tao sẽ cho con quỉ cái ấy biết

tay.

Trung Kiên âm trầm, cay đắng:

- Mẹ hồ đồ quá rồi đấy y. Mẹ có biết Việc t Thy bây giờ làm gì, ở đâu không? Mà mẹ đòi hành hung cổ. Mẹ nói con đem tiền cho cổ à? Cô ấy cả khi còn nghèo cũng chưa chịu nhận tiền con huống hồ bây giờ. Sao mẹ không nghĩ mỗi ngày con dâu quý, dâu vàng của mẹ đã ôm bao nhiêu tiền ném vào các cuộc vui chơi, thác loạn?

Bà Nghĩa Hưng bĩu môi:

- Khi nào chó chê cứt, người mới chê của con ạ. Ai chứ ngừ con ấy không dùng ba tác lười, cùng cá nhân sát ủy mị ma quái để mê hoặc bọn đàn ông ngu ngốc, thì kiếm được bao nhiêu đồng để sống? Con My nó buồn, tiền có, nó tiêu xài chút đỉnh cũng có sao.

Trung Kiên lạnh lùng:

- Nếu vậy, ba mẹ cứ việc bao che cho Hằng My Riêng con, con không chấp nhận một người vợ buông tuồng như thế. Ba mẹ già rồi, còn con, con không muốn cuộc đời con bị mắc oan một căn bệnh khủng khiếp, mà nó rất dễ trút xuống những kẻ ham vui như Hằng My Còn Thy, người ta bây giờ quyền cao, chức trọng, con chẳng là gì trong mắt người ta nữa. Nếu mẹ không muốn mất mặt ân hận, thì để Thy yên với dĩ vãng.

Dứt câu Trung Kiên bỏ lên lầu. Anh tìm cho mình một chai rượu và ngồi uống khan. Uống mãi cho đến khi có tiếng bước chân Hằng My gõ mạnh trên hành lang.

Nhướng mặt nhìn lên tường, Kiên trừng mắt khi thấy kim đồng hồ đã chỉ số 1 giờ khuya.

Hằng My đẩy cửa phòng, cô khựng người, Kiên mắt đỏ nọc đang nhìn cô trừng trừng.

Cố gắng tự chủ, Hằng My chạy tới giằng ly rượu khỏi tay Kiên, cô ngọt ngào:

- Anh! Giờ này chưa ngủ sao, còn ngồi uống rượu thế này? Trời ạ! Hết cả chai ư? Đừng uống nữa anh.

Trung Kiên hất tay vợ:

- Cô đi đâu về? Hằng My lúng túng:

- Em có xin phép mẹ rồi. Kiên nổi quạu:

- Trong nhà này, cô là vợ tôi? Hay là vợ của ba mẹ tôi?

- Ô kìa! Sao tự dưng anh nói năng kỳ cục vậy. Anh say rồi.

- Say à? Say mà tôi biết bây giờ là một giờ đêm. Và cô vừa từ Vũ Trường

"Sao đêm" về à?

Hằng My ngây thơ:

- Anh nói gì thế. Hồi chiều em xin phép ba mẹ, về bên nhà thăm mẹ em. Bà bệnh nên cứ muốn em ở bên cạnh. Em đến vũ trường hồi nào.

- Cô có hiểu ghê nhỉ. 7 giờ tối nay tôi ghé qua nhà cô Chỉ có ba cô ở nhà, mẹ cô đi chùa dưới Châu Đốc tận hôm qua Cô qua mặt được mẹ tôi, vì bà lúc nào cũng tối mắt với những món quà cô cho bà. Còn tôi thì không dễ dàng đâu.

Hằng My mím môi:

- Nếu đúng tôi đi chơi, anh làm gì được chứ?

- Tôi sẽ tổng cổ cô ra khỏi nhà này, thà vậy còn hơn một ngày nào đó chịu chung số phận si da với cô.

Hằng My ré lên:

- Anh vừa nói cái quỷ gì thế hả? Anh định vu khống cho tôi bị bệnh để dễ dàng ly hôn, chiếm tài sản của tôi hả?

- Một người sống buông thả, mê nhảy nhót đua xe. Và bây giờ thêm cả hút chích nữa, cô nghĩ cô đang hoang ư?

Hằng My sấn tới:

- Anh vu khống cho tôi. Tôi kêu ba mẹ lên, để họ phân xử.

Kiên nhếch môi:

- Cô kêu đi - Và anh lôi từ hộp bàn phấn của Hằng My ra một gói nhỏ.

- Cô giải thích đi Cái gì hả?

Hằng My khựng người, run lên:

- Thuốc đau bao tử bằng bột. Anh cho tôi đi.

- Thuốc chữa bệnh, không uống bằng nước lại được rắc lên giấy bạc, đốt là sao?

Hằng My dậm liều:

- Ừ, thì tôi hít đấy. Buồn không có việc làm, không có người an ủi.

Phải tìm quên thôi. Anh dám tố cáo tôi không? Tôi có lấy tiền của anh không hả?

Trung Kiên phẩy tay:

- Tôi ghê tởm cộ Tôi hận cha mẹ tôi. Đúng, tôi không đủ can đảm tố giác cô, vì sợ ba mẹ tôi đau đớn. Kể từ hôm nay, tôi sang ngủ tại phòng làm việc của tôi.

- Anh dám!

- Con người khi không còn gì tin cậy ở nhau nữa. Tôi đâu sợ gì cô chứ.

- Anh dám buông tay để gia đình anh tan nát, Công ty sập tiệm à?

Trung Kiên cười lạnh:

- Trước sau gì cũng một lần tan nát. Thà biết sớm để làm lại vẫn hơn biết mà cam chịu. Cô nghĩ tôi không biết sự rỗng tuếch của Công ty hay sao? Và tôi sẽ chết đói à?

Hằng My cay độc:

- Tôi không dễ dàng buông tha cho anh đâu. Cuộc hôn nhân này, tôi phải trả một giá quá đắt. Vừa mất tiền, lại mất đời con gái. Tôi phải đổi lại cửa anh gấp ba lần như thế. Đừng tỏ vẻ ta đây với tôi sẽ không tốt cho căn bệnh tim của ba anh đâu.

Trung Kiên muốn hét to lên cho ba mẹ anh được thấm nỗi nhục của thằng đàn ông sống nhờ đồng tiền bên vợ.

Tại sao ngày ấy anh không cố gắng bảo vệ hạnh phúc của anh. Anh sẽ mãi mãi sống trong day dứt, ân hận, nuối tiếc. Bất chợt, hình ảnh nụ cười của thằng bé con trai Thy hiện lên trong đầu anh lung linh. Anh đã không kìm nén được. Đã năn nỉ Hoàng Bích đến khô miệng. Để cuối cùng, nhân lúc Thy đi chợ, Bích đã cho anh vào nhìn mặt thằng nhỏ. Anh không biết nó có thật giống anh không? Nhưng cả Hải Phong cũng nói, cu Tín giống anh như tạc. Anh đã không nhìn nhận thằng bé đã ung dung sống sung sướng trong nhung lụa, xe hơi, bỏ mặc Việt Thy bụng mang dạ chửa, lo lắng một mình. Việt Thy nói đúng: Cu Tín là con của cô, chỉ của cô thôi. Nó là giọt máu được đất trời kết tinh thành hài nhi tặng riêng cho cô.

Thở dài, Kiên đá mạnh chiếc vỏ chai vào góc phòng. Một tiếng xoảng vang lên thật mạnh. Rồi mảnh chai vỡ văng rơi tứ tung. Trung Kiên không hé nhìn lại. Anh xoay mạnh chân bước đi.

Trong phòng Hằng My ôm mặt gục xuống giường khóc tím tím. Dù ngang ngạnh cỡ nào, trái tim My vẫn chỉ là trái tim con người, cô vẫn đơn thuần là phụ nữ. Người đàn bà đau đớn, buồn nản, tự nổi loạn giết chết cuộc đời mình trong cuộc hôn nhân nặng nề, không tình yêu. Tận cùng nỗi chai đá, trái tim My vẫn mềm ra, chua xót.

Vừa định rời phòng làm việc để ra ngoài uống ly cà phê đá. Hải

Phong vội né người tránh một cô gái mặc bộ, đầm màu poọc đô đi tới.

Cô gái sượng bước:

- Anh Phong!

Hải Phong cũng ngạc nhiên:

- Hoàng Bích, em đi đâu đây.

Hoàng Bích đưa tay chặn ngực, cô nói trong hơi thở dồn:

- Em đi tìm anh. Hải Phong cười cười:

- Tìm anh để mời đi ăn trưa hả? Anh đang đói bụng đây.

Hoàng Bích dậm chân:

- Em ứ đũa đâu. Em tìm anh, để báo cho anh tin của Việt Thy.

Hải Phong vội vàng:

- Việt Thy ư? Cô ấy làm sao?

- Nó thì không sao cả. Nhưng thằng nhỏ bệnh nặng lắm.

Hải Phong kêu lên:

- Bây giờ thằng nhỏ nằm ở đâu.

Sáng qua anh điện thoại, không gặp Thy, gọi di động cũng không được. Anh đang tính chiều nay xuống dưới.

Hoàng Bích chép miệng:

- Chẳng hiểu sao, thằng bé bị sốt, chị Mùi nghĩ nó mọc răng như lần trước, nên cho uống thuốc hạ sốt thôi. Nào ngờ hồi 8 giờ sáng qua thằng nhỏ nóng kinh khủng, nằm mê man. Việt Thy đưa nó vào bệnh viện Hà Tiên. Đến chiều thì bệnh viện dưới ấy chuyển nó về bệnh viện Nhi đồng thành phố.

- Bây giờ nó sao rồi?

- Bác sĩ chưa chuẩn đoán ra bệnh. Cứ nghĩ nó bị sốt xuất huyết thôi.

Nhưng không phải. Việt Thy nó khóc quá trời, không kịp cả giao lại

công việc cho ai.

Hải Phong quỳnh lên:

- Vậy chúng ta đến bệnh viện với Thy đi Bích.

Hoàng Bích gật đầu:

- Nhưng, Thy nhấn anh, cử ngay người về Hà Tiên hoặc điện thoại khẩn, không cho ký tài khoản cho Công ty hàng hải Trà My vay vốn. Bởi việc thẩm định cơ sở làm ăn của họ chưa xong. Thy không tin Phó giám đốc Bình. Kế toán trưởng thì không nói lại ông Bình. Nó yêu cầu anh xuống đó.

Hải Phong suy nghĩ rồi bấm máy di động:

- Ba hả bà Con đây

- Dạ! Ba xuống Hà Tiên ngay bây giờ giúp con được không?

-...

- Cử Duy Khương đi, con sợ không kịp. Vì Khương đang đi công tác ngoài Vũng tàu.

- Dạ! Con cảm ơn bà Việt Thy dặn, hồ sơ vay vốn của Công ty Hàng Hải Trà Vinh chưa hoàn tất phần giám định tài khoản thế chấp. Ba nhớ nhạ Dạ, con sẽ gọi lời dùm ba.

Cắt máy điện thoại vào túi. Hải Phong kéo tay Hoàng Bích:

- Chúng ta mau đi thôi. Xuống đến sân, Hải Phong hỏi:

- Em tới đây bằng xe gì?

- Em đón tắc xi . thẳng từ bệnh viện,

- Nếu vậy lên xe anh chở luôn nhạ Hoàng Bích hỏi:

- Nè, đường đến Bệnh viện nhi, anh có biết không hả? Hải Phong ngó ra:

- Ừ nhỉ? Bích chỉ đường cho anh nha.

Hoàng Bích cong môi:

- Việt Thy đúng là có phúc. Chả bù cho tụi em.

Hải Phong cười lớn:

- Đừng lo, mai mốt, chịu làm đệ tử của anh, anh sẽ làm mai cho, bạn anh còn mấy thằng độc thân.

Bích bẻm mép:

- Có quyền cao chức trọng như anh không? Và có dám thương tụi con gái lắm điều, hay ăn hàng như tụi em hông?

- Đảm bảo được mà,

Cứ thế, suốt chặng đường tới bệnh viện, vì không muốn Hải Phong phân tâm, Hoàng Bích dù ruột gan nóng như lửa đốt, vẫn phải lẻo mép kiếm chuyện nói với Phong, để anh quên nỗi bồn chồn.

Xe vừa tới cổng bệnh viện, Phong đã quăng đại xe, vừa bước vừa nói:

- Bích mang gởi xe dùm. Anh vào trong trước.

Không còn cách từ chối, Hoàng Bích đành dẫn xe vào bãi gởi.

Khi Bích đến phòng cấp cứu, thì Việt Thy đang khóc ngon lành trên vai Phong. Điều này khiến Bích ngỡ ngàng. Cô e hèm đánh tiếng:

Việt Thy, tình hình sao rồi? Thy meo máo:

- Bác sĩ nói, cu Tín có khối u trong não. Cũng may là khối u lành. Họ quyết định giải phẫu. Hoàng Bích sợ hãi:

- Nó nhỏ xíu thế, mổ chịu sao nổi?

- Bác sĩ nói, nhiều trường hợp vừa sinh cũng phải mổ. Cu Tín cơ thể bình thường, thể trạng tốt, chỉ lo thiếu máu, mà nhóm máu thẳng bé hiện Ngân hàng máu vừa hết. Chỉ còn duy nhất một bịch máu khộ Họ sợ không đủ. Vì thời gian giải phẫu khá lâu.

Hải Phong kêu lên:

- Chúng ta có thể cho thẳng nhỏ máu.

- Phải đấy, máu được truyền trực tiếp sẽ tốt hơn.

Hoàng Bích cũng nói. Vừa lúc Việt An chạy tới :

- Thy, thằng nhỏ thế nào rồi?

Việt Thy khóc òa:

- Anh Hai ơi, không ngờ cháu còn bé, đã gặp căn bệnh hiểm nghèo quá. Chắc tại em đã sống không phải với cha và anh, nên con em bị trời trả báo.

Việt An xua tay:

- Ấy da! Lúc này mà em còn nghĩ vậy bực để trách mình ư? Chúng ta phải cố gắng cứu cu Tín. Ba khóc hoài đấy.

Một bác sĩ bước đến:

- Ai là mẹ cháu Trung Hiếu. Việt Thy quệt nước mắt:

- Thừa bác sĩ, là tôi đây. Bác sĩ gật đầu, nhìn quanh. Việt Thy cắn môi:

- Anh trai tôi, cậu của cháu Hiếu. Bạn tôi là ba mẹ nuôi của cháu. Bác sĩ có điều gì, xin cứ nói ạ.

Bác sĩ dẫn đo:

- Hội đồng Y khoa đã hội chẩn và quyết định mổ để cứu cháu. Ngặt nỗi máu của cháu đang thiếu. Chúng tôi muốn thử máu của các vị, để xem có thể truyền máu của ai đó cho cháu không.

Tất cả lặng lẽ đi theo bác sĩ xuống Ngân hàng máu, chờ thử máu.

Những phúc chờ kết quả Việt Thy tưởng như dài hàng năm trời.

Cuối cùng thì bác sĩ xét nghiệm máu đã trở ra:

- Rất tiếc, không ai trong các bạn có cùng nhóm máu với cháu Hiếu.

Việt Thy òa khóc:

- Chẳng lẽ con tôi phải chịu chết hay sao?

Hoàng Bích cũng sụt sùi:

- Bác sĩ à, bác sĩ có cách gì giúp chúng tôi không? Tốn bao nhiêu chúng tôi cũng chịu mà.

Bác sĩ chậm rãi:

- Chúng tôi đã cho người sang chợ Rẫy hỏi vay Hy vọng là có. Phải chi bé Hiếu có cha cháu ở đây, mọi việc sẽ dễ dàng đơn giản.

Hải Phong bật lên:

- Phải rồi! Việt Thy, tại sao chúng ta không gọi Trung Kiên.

Việt Thy mím môi:

- Không! Tôi không muốn thằng bé được cứu bởi dòng máu anh ta.

Việt An gắt lên:

- Em cố chấp quá đó. Bây giờ sinh mạng thằng nhỏ là trên hết. Đừng câu nệ nữa. Để anh tìm cậu ấy.

- Nhưng...

Hải Phong ôm vai Thy:

- Em không thương con sao Thy Còn cơ hội cứu nó, dù kẻ thù ta cũng phải mở lòng. Huống chi Kiên là cha bé Hiếu. Trước mắt, phải có máu để ca mổ được tiến hành. Em hiểu không?

Việt Thy không còn cách nào khác. Ông trời thật cay nghiệt. Sao đã cho cô tạo lên hình hài bé Hiếu một mình nay lại bắt con trai cô mang trọng bệnh. Vì sinh mạng con trai yêu quý cô đành phải để Kiên đến.

Hải Phong ngăn Việt An:

- Anh để em gọi điện, coi nó đang ở đâu.

Thật may, ngay khi bấm máy, Hải Phong đã được biết Kiên đang ở Công ty của anh. Phong đề nghị:

- Kiên này, có một người thân của cậu đang ở bệnh viện nhi đồng thành

phố. Họ rất cần cậu. Cậu đến ngay nhé. Trung Kiên đồng ý.

Lại những phút chờ đợi dài lê thê.

Trung Kiên chạy vội trên hành lang, Hoàng Bích là người đầu tiên nhìn thấy Kiên. Cô vẫy tay:

- Anh Kiên, ở đây nè.

Tự nhiên Kiên thấy lòng trĩu nặng một nỗi lo lắng mơ hồ. Việt Thy bị đau hay sao?

Nhưng Kiên đã nhận ra Việt Thy đang gục đầu trên băng ghế, vai cô rung từng chập.

Trung Kiên đến bên Thy:

- Việt Thy!

Việt Thy không nhìn lên. Kiên nhìn mọi người dò hỏi :

Hải Phong vẫn tắt:

- Con trai của Việt Thy bệnh nặng. Cậu giúp Thy cho máu cháu bé nhé.

Trung Kiên gật đầu:

- Vì Thy, tôi sẵn sàng làm tất cả. Hải Phong kéo tay Kiên:

- Cậu đi theo mình. Phải thử máu đã.

Trung Kiên chột hoang mang, anh sợ, điều kinh khủng nhất xảy ra. Và như thế, làm sao anh sống nổi. Trong khi anh đã đoán ra, người cần anh cho máu chính là con trai anh. Đứa con anh không được mẹ nó cho nhìn nhận.

Ám ảnh Hằng My hít hít thuốc, những đêm cô ta về nhà trong cơn say khiến anh bấn loạn.

- Máu cùng loại với cháu bé. Chúng ta chuẩn bị lên ê kíp mổ.

Tận phút giây này, Việt Thy mới bật dậy cô chặn bước chân Kiên, mắt cô nhìn anh dừng dừng xa vắng:

- Trung Hiếu cần phải sống. Tôi không muốn tử thần cướp luôn giọt

máu tình yêu của tôi. Rồi đây con trai tôi sẽ mang máu của anh trong cơ thể nó. Tôi hứa không quên ơn này.

Trung Kiên thở dài:

- Thy yên tâm. Nhất định con trai em sẽ sống. Tôi vốn đã gây cho em nhiều đau đớn. Nỗi đau hôm nay em cho tôi được san sẻ, đó cũng là điều an ủi đối với tôi rồi. Hãy chờ tin vui nha.

Việt Thy cơ hồ không còn sức chịu đựng nữa, trước cảnh cửa phòng mở cứ khép kín, im lìm.

Hải Phong dịu dàng:

- Uống chút nữa nha Thy. Anh nghe Bích nói, từ hôm qua đến giờ, em chưa ăn chút gì.

Việt Thy cười gượng:

- VẬY Ờ. Nhưng em không thấy đói.

- Không đói cũng phải ăn. Con trai em rất cần đến em đấy. Nghe lời anh đi nào.

Thy lắc đầu:

- Em không thể nuốt trôi thứ gì lúc này. Khi sinh mạng con em chưa rõ ra sao. Em đợi thẳng bé.

Việt An xằng giọng:

- Bộ một mình em thương thằng nhỏ hay sao chứ. Thương con, phải biết lo cho sức khỏe của mình. Nếu không lúc nó được chuyển ra, cần em chăm sóc em lại xấu đó

Việt Thy vốn sợ anh Hai. Và cũng rất nghe lời anh. Cô thấy sắc mặt anh Hai, biết anh đang giận. Cô vội nói:

- Anh Hai à, đừng giận em nữa. Em sẽ uống sữa liền đây.

Việt An gật đầu:

- Vậy mới đúng đạo chú. Nhưng nè, thường ngày em sợ sữa lắm cơ

mà. Uống được không hả?

Việt Thy cắn môi:

- Em không biết nữa. Em sẽ cố gắng.

Việt An kêu lên:

- Cố gắng để rồi nhỡ ra ấy hả? Thôi, ăn súp này đi. Ba nấu cho em đấy.

Việt Thy nghe súp mũi cay nồng.

Ôi! Ba của cô Suốt đời ông chẳng hề ngưng lo lắng cho cô.

Chậm rãi múc từng muỗng súp cho vô miệng, mắt Việt Thy vẫn không rời phòng mổ:

- A lô! Người nhà bệnh nhân Tạ Đoàn Trung Hiếu chú ý. Bệnh nhân đã được đưa xuống phòng chăm sóc đặc biệt, mời gia đình bệnh nhân đóng tiền ca mổ.

- Tạ Ông trời Phật. Con tôi sống rồi.

Chiếc muỗng trong tay Thy rơi xuống đất, cô cũng không màng nhặt.

- Anh Hai ơi, Phong ơi, Bích ơi, con trai của chúng ta sống rồi. Đi xuống dưới với cháu đi.

Nhưng, chẳng ai được vào với thằng nhỏ cả. Bởi qui định của phòng chăm sóc đặc biệt rất khắt khe.

Hoàng Bích bỗng nhớ:

- Trung Kiên đâu nhỉ? Việt An cùng nói:

- Phải rồi, cca mổ xong, sao không thấy cậu ấy?

Hải Phong vội quay lại phòng mổ. May sao anh gặp được người bác sĩ đã đưa anh và mọi người đi thử máu.

Hải Phong kéo tay bác sĩ:

- Bác sĩ cho tôi hỏi thăm.

- Ôi! Về thằng bé hả. Nó khỏe lắm. Nhờ máu của cha nó nhiều. đã

chuyển cháu xuống phòng săn sóc.

Hải Phong lắc đầu:

- Cám ơn bác sĩ. Nhưng tôi muốn hỏi thăm bác sĩ về người đã cho cháu bé máu. Anh ấy đâu rồi ạ.

Bác sĩ châu mày:

- Ủa! Này giờ mọi người không đến chăm sóc cho cậu ấy à? Cho máu khá nhiều, cậu ấy bị choáng. Đang nằm trên phòng điều dưỡng, phòng số 7, hành lang tầng trệt.

Hải Phong vội vã kêu Hoàng Bích.

- Hoàng Bích giúp anh lên chăm sóc cho Kiên đi.

Việt Thy chớp mắt:

- Anh ấy sao rồi?

- Phải nằm lại vài giờ để trịch thuốc và tránh choáng.

Việt Thy gật đầu:

- Nếu vậy, mày giúp tao nha Bích. Hoàng Bích lè lưỡi:

- Giúp thì được rồi. Tao chỉ sợ vô tình có ai đó nhìn thấy tao chăm sóc Ông, lại phôn một cú điện thoại cho bà My. Có nước tao chết quá.

- Mày đừng quá lo lắng như vậy. Mọi người ở đây không lẽ lại bỏ mày

hay sao?

Hoàng Bích đành chạy về phía phòng điều dưỡng.

Việt An thở ra:

- Em và Phong ở đây trông chừng cháu. Anh chạy về nhà, báo tin cho ba yên tâm, kéo ông già nôn nao, tội nghiệp.

Còn lại hai người. Hải Phong đổ:

- Bây giờ, em đã ăn cơm được chưa hả?

Việt Thy kêu lên:

- Trời đất, bao tử em như con mèo. Vừa ăn chén súp chưa trôi xuống bụng, anh lại biểu em ăn nữa, làm như em là heo vậy. Chán ghê.

Hải Phong cười cười:

- Thường ngày em ăn tới ba chén cơm lận mà. Nay có chén súp lỏng lẹ No gì mà no chứ. Ngồi đây, anh mua cho em tô phở nha.

Việt Thy chu môi:

- Đã nói em không đói mà. Em ngồi một mình em sẽ khóc đấy. Anh đừng có đi.

Hải Phong tinh quái:

- Em không ăn thì cũng nên cho anh ăn chứ, Từ trưa đến giờ, anh có hạt gì trong bụng đâu.

Tưởng thật, Việt Thy vội kêu nhỏ:

- Nãy giờ không chịu nói, Được rồi, anh ra ngoài tìm mua đồ ăn đi.

Nhớ đừng đi lâu đó.

Chỉ đợi có bấy nhiêu, Hải Phong vọt lẹ ra đường. Anh mua liền một lúc hai phần cơm hộp. Một tô phở bò tái và thêm một gói xôi mặn thập cẩm cho Việt Thy.

Vừa thấy Phong tay xách một bọc ni lông to sụ, Việt Thy đã le lưỡi:

- Mua cho cả bệnh viện ăn hay sao anh?

Hải Phong cười:

- Em quên chúng ta còn hai người bạn cần được ăn nữa à.

- Tại em quá lo lắng cho thằng nhóc đấy thôi. Nè, anh mua xôi cho em đây.

Việt Thy xúc động:

- Sao anh biết em thích ăn xôi mà mua.

Hải Phong đưa ngón tay lên môi:

- Bí mật ! Đã yêu em, anh phải biết tất cả ý thích của em.

- Nếu bí mật thì thôi. Anh cứ vi giữ trong lòng. Món này em không từ chối đâu.

Phong lại mau mắn:

- Để anh đưa cam cho Bích và Kiên, chắc họ cũng đói rồi.

- Cho em gởi lời thăm Kiên và cảm ơn anh ta.

Giọng nói của Thy như không còn âm sắc. Hải Phong nhìn Thy một thoáng, rồi anh nhanh chân bước về phía dãy nhà điều dưỡng.

Buổi tối, tới 9 giờ cu Tín mới tỉnh lại. Và được chuyển lên phòng điều trị. Hải Phong đã xin cho thằng bé được ở phòng riêng biệt. Mặc kệ Việt Thy phản đối. Cô sợ tốn kém, phải cậy nhờ vào anh mãi. Ca mổ tốn đến vài chục triệu, cô còn đau đầu, vì không biết sẽ tìm đâu cho đủ tiền. Căn bệnh này không thể điều trị là mờ được..

Nhìn thằng bé ngũ mê mết, Việt Thy sung sướng đến phát khóc.

Cô đã đồng ý cho Kiên được đến thăm cu Tín trong những ngày nó nằm viện.

Dù sao, chén nước đã tràn ly, thì không còn cách hốt lại.

Nhưng tình mẫu tử của hai con người cô vừa yêu thương, vừa căm hận ấy đã giúp cô vượt qua sự căm ghét nghiệt ngã Kiên.

Thôi thì dù muốn, dù không, cu Tín vẫn rõ ràng là đứa con do cô và Kiên tạo ra. Ngày trước, muốn cô thành thân trước khi anh lấy vợ.

Kiên đã khuyên cô phá bỏ nó đi.

Việt Thy không đủ can đảm làm điều đó. Và cuối cùng giữa cận kề cái chết mong manh của thằng bé. Kiên lại cho máu của anh chạy vào cơ thể bé bỏng của cu Tín.

Chẳng hiểu, khi hay tin này mẹ Kiên - bà nội của cu Tín - và cả Hằng My nữa. Có lên cơn tăng xông máu vì uất ức không hả trời!?

Nhéch môi, Việt Thy nở nụ cười tím ngắt trên nét mặt buồn.

Buổi trưa ngày cuối cùng ở bệnh viện. Việt Thy gom đồ đạc của hai mẹ con cho vào giỏ. Chiều nay cô quyết định xin xuất viện.

Công việc tháng này ở Ngân hàng đang lút đầu. Cô không an tâm khi giao

quyền lại cho Bình. Anh ta với công việc và nhậu nhẹt, điều được anh ta cân nhắc thận trọng cả.

Nghe tiếng chân dừng nơi cửa, Thy ngỡ Phong đến. Không quay lại, cô dịu dàng hỏi:

- Anh xuống sớm vậy sao?

Chẳng nghe Phong ừ hử. Việt Thy quay người lại. Cô hơi bất ngờ khi nhận ra người vừa đến là Cẩm Loan! Chẳng lẽ Phong đã kể cho cô ta nghe và hôm nay Loan đến thăm mẹ con Thy?

Việt Thy từ tốn:

- Cô muốn gặp ai à?

Cẩm Loan cười

- Không dám. Nơi này là Thánh địa của những thiên thần áo trắng. tôi đâu quen ai.

Rồi Loan kênh mặt:

- Chị Thy! Chị không nhận ra tôi ư? Tôi là Cẩm Loan, vợ sắp cưới của anh Phong nè.

Dù biết Cẩm Loan nói vậy, Việt Thy vẫn không tránh khỏi cảm giác bị xúc phạm.

- Vậy sao! Thế mà tôi không biết chứ. Tôi có nghe mọi người ca ngợi Loan có sắc đẹp dịu hiền. Thật hân hạnh cho tôi hôm nay, nhờ cu tý mà tôi mới có dịp biết cô.

Cẩm Loan nhìn cu Tín. Ánh mắt sắc như dao của cô khẽ chau lại.

Hình như cô đã gặp ai đó có nhiều nét rất giống thằng nhóc. Trong

nhất thời của cô chưa nghĩ được ra thôi.

- Chị có đứa con dễ thương ghê Cháu bị bệnh gì hả chị?

Cầm Loan vờ âu yếm cu Tín. Việt Thy cười nhẹ:

- Cháu bị sốt, cơn sốt kéo dài, khiến cháu bị tích tử khối u trong đầu.

- Ôi trời! Còn nhỏ thế này đã mổ hay sao ?

- Cũng đành thôi cô.

Cầm Loan nhìn quanh:

- Ủa! Chị định đổi phòng hay sao mà dọn hết trồn đồ vậy.

Việt Thy thật thà:

- Cháu đỡ rồi cô ạ. Nằm lâu, tiền viện phí, tiền giường thôi đã khiến tôi thấy ngộp rồi. Thêm công việc của tôi nghĩ lâu không được.

Cầm Loan tròn giọng:

- Chị là nhân viên của anh Phong. Lẽ nào anh ấy không tin, con chị đang cần được chăm sóc.

- Tôi không muốn mình mãi chịu sự ép buộc của ai cả.

- Nói như chị, em có cảm giác chị không muốn phiền anh Phong?

Việt Thy muốn kêu lên:

- Tại sao cô lại quan tâm đến tôi? Nhưng Thy chưa kịp hỏi, thì Cầm Loan

đã xanh xệ:

- Nay chị, tôi muốn biết chị cần bao nhiêu tiền, để lo thuốc thang cho thằng bé?

Việt Thy giận run người:

- Thật ra cô đến đây làm gì? Cô muốn già ở tôi chứ?

Cầm Loan kênh mặt:

- Vì sớm muộn tôi cũng là vợ của Hải Phong. Tôi không muốn tan nát chứng kiến cảnh Hải Phong lo cho chị Đây cũng là điều dễ mất

tình cảm nhất, dễ gây sự đổ vỡ hiểu lầm cho những người đang yêu. Tôi muốn giúp chị, và chị sẽ đem con chị đi thật xa, để Phong quay về với hạnh phúc của tôi.

Thy mím môi:

Cầm Loan! Cô hãy cầm lại tiền của mình đi. Tôi nghèo thật, nhưng đâu

phải dễ dàng bán đi tình cảm chân thật của mình. Nếu muốn cô nên đặt thẳng vấn đề với Phong.

Cầm Loan bĩu môi:

- Hừ, nghèo mà còn làm phách. Tiền mỡ, tiền thuốc, tiền phòng, đến ai ngốc nhất hành tinh này, cũng phải thừa nhận là tốn kém. Tôi cho chị kia mà. Mười triệu đấy. Nếu không, tôi sẽ dám nhúng tay vào tội ác quá.

Việt Thy uất ức:

- Cô đi đi, tôi ghét các người, những kẻ đã giàu luôn dùng tiền bạc để mua danh bán phận. Tôi sẵn sàng bỏ Phong, nhưng còn công việc của tôi?

- Chị khỏi lo, nếu ba mẹ tôi đồng ý, tôi sẽ giúp chị một công việc nhàn nhả trên Đà Lat.

Thy nhếch môi:

- Công việc do chính tôi tìm làm chủ hay là việc ở độ núp dưới chiếc áo khoác sang trọng. Để cuối tháng đưa tay lãnh vài trăm ngàn.

- Ô... Thì... Chị muốn sao tôi cũng chịu được mà. - Cầm Loan nhún vai.

Việt Thy bặm môi:

- Cô hãy đến gặp Phong, anh ấy sẽ cho cô câu trả lời đúng nhất.

Nhất là mảnh giắc xác nhận sự cam kết của chúng tôi.

Cầm Loan cũng giận điên lên:

- Hứ! Rượu mời không uống, chị muốn uống rượu phạt. Xin đừng trách tôi đã không nói trước,

Cầm Loan bỏ đi Việt Thy ngồi phịch xuống chiếc giường của con trai. Cô ôm đầu rủ rượi.

- Ông trời ơi! Tại sao ông lại luôn bắt công với tôi? Hằng My đã dùng tiền để mua cha mẹ Kiên, để cưới cho người đàn ông đã đi qua đời tôi với bao khao khát đam mê, Hằng My đã cướp của con trai tôi một người cha. Ma nếu được cưới nhau. Nhất định con tôi sẽ là đứa bé hạnh phúc nhất.

Nỗi đau chưa lành vết cứa. Hải Phong như cơn gió mát lành, đem tình yêu của anh âm thầm lo lắng cho tôi. Tôi như con chim đã trúng tên một lần nên rất sợ nã. Hải Phong cho tôi tình yêu và niềm tin trở lại.

Tại sao có tôi rồi. Ông còn để Cầm Loan tái hiện trong Phong.

Tôi phải làm sao đây?

Ngọc Hoa kêu lên:

- Việt Thy! Mà làm sao thế ? Việt Thy bối rối:

- Tự nhiên, tao đau đầu quá. Mau đến phụ tao đưa cu Tín về nhà?

Hoàn Bích đâu?

- Nó kẹt công việc đột xuất. Tối mới đến được. Mà thanh toán tiền viện phí rồi à? Nhiều không?

Việt Thy lắc đầu:

- Kẹt thằng nhỏ, tao có dám bỏ đi đâu.

Ngọc Hoa nhăn tít vàng trán:

- Vậy là ai nhỉ? Ai đã nhanh chân hơn cả tao.

Việt Thy gật nhẹ:

- Mày lắm lắm cái gì vậy? Ngọc Hoa huých toẹt:
- Tao đang tự hỏi, mày chưa đóng tiền, tại sao phòng hành chính lại đánh dấu mày đã thanh toán đầy đủ tiền bạc? Còn bán cho mày vài liều thuốc trị bệnh ngoài da đấy.

Việt Thy ngơ ngác:

- O
- Tao mua thuốc quỉ ấy làm gì?
- Không phải mua cho mày, mà cho cu Tín. Họ nói sau khi vết khâu lành da thằng bé sẽ bị nổi ngứa. Đó phần lỗi của thuốc, nên bán trước.
- Trời ạ! Vậy là sao? Từ sáng đến giờ cả anh Hai tao cũng chưa ghé, thì ai là người đã làm điều ấy?
- Có khi nào Hải Phong sợ mày mặc cảm nên lén đóng trước cho mày không Thy?

Việt Thy thở dài:

- Tao không biết. Nhưng tao cũng hết dám xuống Hà Tiên nữa quá. Nơi ấy muỗi mòng nhiều lắm.

Ngọc Hoa nhìn Thy lom lom:

- Ê Thy! Mày có biết mày vừa nói gì không hả? Hải Phong yêu mày, lo cho mẹ con mày, ba anh cũng không phản đối. Vậy sao mày phải tránh mọi người hả?

Việt Thy rên rỉ:

- Tao khổ quá Hoa ơi.
- Chuyện gì nữa. Sao không chịu nói để tao tính?
- Cẩm Loan vừa đẻ n đây.

Ngọc Hoa trợn mắt :

- Hèn gì, tao gặp cô ta ngoài cổng, cứ ngỡ Loan đi thăm bệnh chứ.

Nó đã nói gì hả Thy.

Việt Thy cắn chặt môi, thật lâu cô mới nói;

- Cẩm Loan đến cho tao một xô tiền khoảng mười triệu

- Hả! Nó bị thiên hạ lôi đánh rớt xuống trần gian nên sợ quá mà tìm đồ vật tiền bạc để vượt giặc bà. Nó nói lý do nó tốt đột xuất không?

Thy chậm rãi:

- Nó yêu cầu tao trả Hải Phong về cho nó. Rằng nó và Phong sắp hứa hôn.

Ngọc Hoa hét lên:

- Đồ điên tình nhu nhược. Thy! Mà nói sao?

Việt Thy kể lại cho Ngọc Hoa nghe bằng giọng kể ngậm ngùi cay đắng. Ngọc Hoa rít lên:

- Con quỷ cái này, nó hết ham sống hay sao. Tao phải nói cho ông Phong biết.

Thy vội nói:

- Đừng Hoa ơi, Dù sao Cẩm Loan cũng là người đến trước tao. Nó cũng phận gái như tụi mình. Lỡ yêu rồi, mà không được đáp lại. Cẩm thấy bị xúc phạm thật nhiều.

- Mà định sao hả?

- Tao chưa tính gì cả. Cu Tín còn yếu, ba tao biết tao phải ở lại thành phố một tuần. Tao không thể cãi lời, mà ở lại, tao sẽ gặp Phong. Tao không muốn nũa đâu. Cuộc đời tao từ nhỏ đã mất mẹ, đã không may mắn. Nên tao không đành tâm nhìn bạn bè rơi vào sự đau khổ tuyệt vọng.

- Mà điên rồi. Tình yêu là điều kỳ diệu và thiêng liêng nhất của trái tim. Hải Phong nếu yêu Loan, anh đã cưới từ lâu, có đâu còn bỏ cô ta, yêu mà chứ. Kiểu hy sinh của mày, thật đáng đánh đòn,

Việt Thy vốn không cải lại ngọc Hoa bây giờ Ngọc Hoa phân tích cớ nào cô vẫn thấy mình nên tránh xa Hải Phong. Việt Thy chưa biết phải tránh bằng cách nào, thì Hải Phong đã đem xe đến đón mẹ con Thy về nhà.

Hải Phong có vẻ ngạc nhiên khi thấy nét buồn vương mang trên gương mặt Việt Thy.

Hải Phong ôm vai Thy, trầm ấm;

- Em sao vậy Thy? Việt Thy giật mình:

- Không có gì anh ạ.

- Không có gì ư? Sao em có vẻ bơ phờ ghê lắm. Nói anh nghe đi Thy.

Việt Thy giấu sự thổn thức xuống sâu trong bộ ngực, cô tỏ vẻ bình thản:

- Em đang áy náy về việc tiền viện phí của con em, chẳng biết ai đã nhanh chân hơn em đóng trước rồi. Em không biết phải nhờ ai anh ạ.

Hải Phong an ủi cô:

- Tưởng chuyện gì to tát, chỉ là chuyện tiền viện phí. Anh nghĩ bạn bè muốn giúp em thôi mà. Trước sau gì cũng có ngày em biết được sự thật mà. Trước mắt em phải vui vẻ để chăm sóc cu Tín chứ.

- Em cũng hiểu em phải phục tùng số phận thôi.

Bỗng Thy chột chết:

- Dạo này anh có gặp Cẩm Loan không anh?

Hải Phong ngạc nhiên:

- Cô bé ấy có ngày nào anh không gặp chứ. Nhưng, vì sao em lại hỏi đến Cẩm Loan?

Việt Thy gượng gạo:

- Cũng không có gì quan trọng lắm đâu. Hồi hôm em nhìn thấy Cẩm Loan vô bệnh viện thăm ai đó. Nên hỏi anh coi sao.

Hải Phong trêu:

- Chứ không phải tại máu Hoạn Thư bắt đầu bốc lên trong trái tim nhân hậu của em hả?

Việt Thy cong môi:

- Anh nghĩ mình là ai chứ? Em đâu có ngu ngốc ghen bậy.

- Anh là anh. Là người đã móc trái tim mình tặng em. Thy à, sau việc này, anh nghĩ chúng ta nên...

- Nên ở xa nhau, càng xa càng tốt phải không?

Hải Phong lắc đầu.

- Nên cưới nhanh thì có, Em không thấy mùa này, mỗi ngày thành phố chúng ta có bao nhiêu đám cưới à?

Việt Thy thoáng buồn:

- Em nghĩ mình không xứng đáng. Có thể anh chỉ thương hai mẹ con em thôi. Em không muốn chúng ta phải ân hận về sau. cuộc sống gia đình trở thành tù ngục đâu.

- Anh không cãi với em nữa. Chỉ nói thêm lần nữa cùng em: Trái tim anh, linh hồn anh hết kiếp này đã thuộc về em rồi. Vĩnh viễn.

Dứt lời, Hải Phong ghì chặt Việt Thy trong vòng tay khỏe mạnh của mình. Và Việt Thy lại chơi vơi, lại thấy mình như tạt đi trong nụ hôn nồng ấm dài bất tận anh trao.

Ông Thạch đến thăm mẹ con Việt Thy, tại đây ông đã sửng người khi nhận ra ba Việt Thy chính là người bạn tâm giao thuở thiếu thời.

-Phải "Việt còi".không? Giọng ông Thạch run run.

Đang ngồi đưa nôi cho cháu, ông Đoàn Việt thoáng rùng mình, khi

nghe có người gọi lại tên cúng cơm xa vời ngày xưa của ông.

Ông Việt cũng cuống quýt:

- Thạch đen! đúng cậu rồi.

Hai ông bạn già xiết nhau đến đau mười đầu ngón tay. Nét mặt ai cũng hồ hởi, vui mừng:

Ông Đoàn Việt kéo tay ông Thạch:

- Sao ông biết tôi ở đây mà ghé? Ông Thạch phân trần:

- Tôi biết gì đâu vì tung tích ông từ dạo ấy. Tôi đến đây vì Việt Thy.

Ông Việt cau mày:

- Việt Thy ư? Chẳng lẽ ông là... là.. Ông Việt không sao diễn tả được hết ý nghĩa của mình.

Ông Thạch cười dài.

- Ông bạn già. Ông nghĩ điều đen tối gì trong đầu thế? Tôi là sếp của Việt Thy. Tôi đến thăm nhân viên của mình lúc hoạn nạn không được sao?

Ông Việt ngớ ra:

- Chẳng lẽ ông chính là tổng giám đốc ngân hàng Á Châu.

- Trước kia thì như thế. Bây giờ tôi chỉ còn là phụ tá tham mưu mọi vấn đề giúp con trai tôi thôi.

Giọng ông Việt xúc động.

- Không ngờ có ngày con gái tôi lại được ông cứu mang giúp đỡ.

Ông Thạch bỗng hỏi:

- Việt Thy cũng không có mẹ hay sao.

Khuôn mặt chữ điền của ông Việt như sắt lại, trĩu nặng nỗi đau:

- Mẹ nó bỏ nó đi, ngay khi con bé chào đời. Bà ấy bị bệnh tim lẻ ra chúng tôi không nên có thêm Việt Thy. Vì bác sĩ đã cảnh báo, Diệu Hoan sẽ chết, nếu tiếp tục sau nhưng vì ham con gái, vợ tôi muốn có

một đứa con gái để quần rú lúc tuổi xế chiều. Kết quả là vợ tôi ra đi mai mãi, và con gái tôi lớn lên không có tình thương của mẹ nó.

- Không ngờ Việt Thy lại sống thiếu tình thương như vậy, mà con bé vẫn dành tình cảm của mình có được cho bạn bè.

- Và chính anh là người đã nâng đỡ con gái tôi phải không?

Ông Thạch cười rồn rang:

- Thật ra công phát hiện ra con gái anh là của con trai tôi. Đạo ấy chúng tôi đang cần một nhân viên điện toán cừ khôi. Hải Phong nghe bạn bè mách nước, cháu đã tìm đến học viện ngân hàng nhờ giúp đỡ và ban giám hiệu học viện đã chỉ Việt Thy cho con trai tôi.

Ông Việt lẩm bẩm:

- Cô lý nào, đây chính là duyên trời không?

Ông Thạch cười lớn:

- Anh muốn nhắc đến lời hứa ngày đầu của chúng ta hả? Bọn trẻ bây giờ luôn làm theo ý mình. Chúng không chịu sự xếp đặt của người lớn đâu.

Vừa lúc Việt Thy đi chợ về tới, thấy ông Thạch, cô reo lên:

- Chú Thạch! Chuú đến lâu chưa ạ, Ô, hình như chú và ba cháu có chuyện.

Ông Thạch vui vẻ:

- Cháu đừng lo lắng như thế. Thật chúng ta đang có chuyện vui thôi.

- Nghe chú nói, cháu nghĩ như hai người đã biết nhau từ trước. Phải không ba?

Ông Đoàn Việt tươi cười:

- Con gái thông minh lắm. Đúng là giữa ba và chú Thạch, ngày xưa là bạn

học cùng quệ Rồi chiến tranh bùng nổ, bom đạn liên miên. Bất tin

nhau từ

năm một chín sáu lăm lặn. Dè đâu đến ngần này tuổi đầu, ông trời còn cho ta

gặp lại bạn củ.

Việt Thy hớn hờ:

- Ba à, chú Thạch chính là người đã tạo cho con cơ hội lập công danh đấy.

Ông Thạch cười:

- Phải nói chính xác, là thằng con trai bất trị của ta, tìm được cháu mới đúng.

Ông Đoàn Việt nói:

- Hôm nay, nhá t định anh phải ở lại uống với tôi ly rượu nhạ Lâu rồi tôi toàn uống rượu một mình.

Việt Thy ngăn cha:

- Ba à, chú Thạch còn công việc. Ba để ngày chủ nhật được không?

Ông Thạch vui vẻ:

- Hôm nay ta đang rảnh, định ghé thăm hai mẹ con cháu rồi lên Phan Đình Phùng chơi cờ tướng với mấy ông bạn già. Bây giờ gặp ba cháu, ta không đi nữa. Hôm nay ta phải uống một bữa thật say. Không say ta không về.

Ông Việt giục Thy:

- Con xem có món gì, dọn cho ba một đĩa lai rai trước đi con gái.

Chúng ta có rất nhiều chuyện để nói với nhau

Ông Thạch tỉnh bơ:

Quan trọng nhất là chuyện tôi phải hỏi con gái ông cho con trai tôi đây.

Nghe ông Thạch nói thế Việt Thy nóg bùng hai má Cô vội đi nhanh xuống

bế. Cô không ngờ giữa hai người đàn ông già ngồi trên nhà, lại đã từng một thời họ thân thọt với nhau. Điều đáng nói là ông Thạch không hề có ý khinh khi cảnh nghèo hèn thanh bạch của bạn bè. Việt Thy thở dài, cô nghĩ đến mối quan hệ giữa ông Thạch và gia đình Cẩm Loan. Với vai vế xã hội hiện nay, chắc chắn là ông Thạch nhận lời kết sui gia với ba Cẩm Loan rồi.

Cô đâu biết, nếu phải chọn nơi để con trai ông gởi gắm cuộc đời. Thì chính căn nhà Việt Thy và đứa con gái của người bạn nghèo mới đích thực là hạnh phúc của con trai ông.

Sau bữa cơm thân mật. Cả hai ông bạn già đều ngà ngà say.

Ông Thạch vẫy tay gọi Thy.

- Cháu gọi thằng Phong đến đây cho ta.

Việt Thy lưỡng lự:

- Anh ấy chắc chưa về đâu chú.

- Nó đi đâu?

- Dạ hồi sáng, chi nhánh ngoài Nha Trang điện báo vô, hình như ngoài ấy gặp sự cố, nên anh Phong đã ra đó.

Ông Thạch nhăn trán:

- Có chuyện đó à? Sao nó đi mà không báo cho chú biết nhỉ?

Việt Thy dịu lời:

- Tại anh vội đấy chứ. Ông Việt quan tâm:

- Chi nhánh ấy do ai điều hành?

- Bà Ngân Chi, em họ của bà Cẩm Linh, người đã nổi danh mấy chục năm

trên thương trường, anh biết không?

Ông Việt thông thả:

- Bà Ngân Chi thì tôi không biết. Nhưng bà Cẩm Linh thì tôi không

quên. Suốt đời này tôi không thể quên và tha thứ cho người đàn bà lòng dạ hiểm sâu này.

Việt Thy rối cả đầu. Cạn hôm nay, cô mới được biết thêm, ba cô ngày xưa chính là Tổng giám đốc một hãng xe hơi chuyên chở hàng cho các doanh nghiệp ở các tỉnh phía Nam.

Cô chỉ nghe được thế, Còn lý do vì sao ba cô thất thế, thì cô chẳng được biết. Nay nghe ba cô nhắc đến tên bà Cẩm Linh bằng giọng trầm uất, cay đắng. Cô linh cảm người đàn bà nổi tiếng giàu có tài trí này một thời đã từng quan hệ với ba của cô Nhưng ở mức độ. nào thì cô không rõ.

Việt Thy muốn nghe lén câu chuyện giữa hai ông già. Nhưng họ nói nhỏ quá, cô không sao nghe được. Phái chớ, phải hỏi thẳng ba thôi. Hóa ra ông trời cũng khéo sắp đặt ghê Cô và Cẩm Loan và Hải Phong có lý nào lại là hiện thân của cha mẹ ngày trước. Đúng như dự đoán của cô thì ba cô, hay ông Thạch đã từng là người tình của bà Linh?

Trước khi ra về, Ông Thạch dặn Thy:

- Cháu cứ nghĩ cho hết tuần này, chủ nhật hãy xuống Hà Tiên.

Việt Thy phân vân:

- Cháu nghĩ cả hai tuần rồi, chẳng biết công việc dưới ấy có suôn sẽ không nữa?

Ông Thạch gật đầu:

- Cháu đừng lo Hồng Trang không phải tay mơ đâu. Chú không ngờ cháu

lại có cô nhân viên thông minh, trực tính như cô Trang. Con bé ấy sẽ tiến xa đấy cháu.

Việt Thy dè dặt:

- Trước lúc cụ Tín bị bệnh. Cháu có đề xuất với anh Phong một việc. Cháu không biết anh đã nói với chú chưa?

Ông Thạch nheo mắt:

- Có chuyện gì liên quan đến cháu mà nó không tự llo chứ phải việc cháu muốn mở thêm dịch vụ cầm đồ không?

Việt Thy hồi hộp:

- Theo chú, cháu đề nghị như thế đúng hay sai?

Ông Thạch nghiêm trang:

- Cháu thông minh lắm Thy ạ. Cấp trên đã duyệt đề nghị của chúng ta. Có lẽ chúng ta sắp nhận được quyết định.

Mắt Việt Thy sáng rực:

Nghĩa là cháu cũng đồng ý với dự kiến của cháu?

- Một sáng kiến đem lại lợi ích cho dân nghèo, tất nhiên chú phải ủng hộ chứ. Bây giờ chú về đã nhé. Nhớ là chủ nhật mới được đi Hà Tiên đấy.

Việt Thy cúi đầu :

- Cháu nhớ, cháu sẽ làm theo lời chú dặn.

Nhìn dáng ông Thạch khoan thai đi ra đầu hẻm. Thy chợt thấy thương ông Thạch như cha mình. Có lẽ, tại cô thấy ở hai người bạn già này có điểm giống nhau. Là cùng cảnh gà trống nuôi con, cũng là đàn Ông như nhau. Chú Thạch và ba cô đã một đời sống cho con cái, không hề nghĩ đến bản thân, khi tuổi về chiều bóng xế, họ sẽ cô đơn giữa dòng đời sôi động. Cô nghe thương ba cô nhiều hơn...

Quăng chiếc bóp lên bàn, Cẩm Loan sụ mặt nói với bà Cẩm Linh, khi bà đang từ trên lầu bước xuống:

- Mẹ ! Con ứ chịu đâu. Lỡ mẹ hứa với con chắc chắn lắm mà.

Bà Cẩm Linh nhú mày:

- Con nói rõ hơn được không hả? Đi suốt ngày thì chớ, hờ con về đến nhà là gây chuyện. Con không sửa tính nết. Con sẽ không có được thằng Phong đâu.

Cầm Loan bắt mản:

- Mẹ luôn miệng hứa với con, sẽ có buổi tiệc đính hôn nay mai. Còn bắt con phải học nữ công gia chánh. Mẹ biết con yêu Phong, nên đã cố gắng nghe lời mẹ. Thế mà bây giờ, mẹ vẫn không có chút tin vui gì cho con. Đã vậy còn hờ chút là đem hấn ra áp chế con nữa.

Bà Cầm Linh dài giọng:

- Con gái à, trước sau gì con cũng được về làm dâu ông Việt thôi.

Chã lẽ chúng ta là nhà gái, con bắt mẹ đi hỏi chồng cho con ư?

Trong khi con xinh đẹp, giỏi dẫn đủ chuyện trong nhà. Tội gì hạ mình hấn con.

Cầm Loan dậm chân:

- Chờ đợi ư? Để đến khi nhìn người ta cưới vợ;, mai chúng ta đến ăn cưới ấy. Mẹ cứ biết hiện tại Hải Phong cặp với ai không?

Bà Cầm Linh nhướn mắt:

- Nói thử me nghe coi!

- Anh đang chết mê chết một con nhà nghèo, không chồng mà có con.

Bà Cầm Linh cười lớn:

- Con thật khéo tưởng tượng. Thàng Phong ta cách đảng hoàng, lại quyền cao chức trọng, có lý đâu nó không biết phân biệt trắng đen phải quấy. Có ai điên, trai tơ lấy gái nạ dòng chứ.

- Nhưng, con nói thật đấy. Con bé này hiện là giám đốc một chi nhánh ngân hàng dưới Hà Tiên,

- Tại sao con biết điều đó, Cầm Loan chu môi:

- Vì con yêu Hải Phong. Con muốn biết tất cả mối quan hệ làm ăn của anh ấy, nên đã âm thầm điều tra. Và con phát hiện ra Hải Phong rất khăng khít với cô gái kia.

Bà Cẩm Linh bật dậy:

- Không bao giờ ta chịu để cha con Ông Thạch làm bĩ mặt tạ Cẩm Linh này chưa biết thua ai chuyện gì.

Dứt câu bà Cẩm Linh xàng xãi đi ra cửa. Bà phải hỏi ông Thạch cho ra nhẽ.

Chờ mở cổng, bà Cẩm Linh nhanh chóng mở bóp thoa lại chút son môi, tô thêm nét chỉ trên đường chân mày. Bà bước qua tuổi bốn mươi, nhưng nhìn bà, chẳng ai nghĩ bà ngoài ba mươi cả. Mọi khi bà có việc phải đến các nhà hàng, bọn thanh niên còn ngỡ bà trẻ tuổi, nên quần theo để làm quen.

Bà Cẩm Linh rất hạnh diện về nhan sắc của mình. Bà Cẩm Loan là người đàn ông hiền lành, có phần nhu nhược. Dù tất cả sản nghiệp là của ông. Nhưng ông không làm được việc gì cả, trước người vợ quả sắc sảo của mình. Ông hoàn toàn phó mặc công ty cho bà. Và đúng như lời mẹ Ông tiên đoán, vợ Ông đã làm lên sự nghiệp bằng chính tài năng sắc sảo của mình.

Cánh cổng sắt nặng nề được kéo ra, người vú già nhướng mắt:

- Bà giám đốc cần hỏi ai ạ! Bà Cẩm Linh tươi cười:

- Chị Vu, dạo này chị có khỏe không vậy? Ông Thạch ở nhà không chị?

Vú già chậm rãi:

- Cám ơn bà có lời hỏi. Nhờ ơn trên, trời Phật cũng thương tình mà độ cho tôi sức khỏe không đau ốm. Ông chủ tôi vừa về. Mời bà vào phòng khách ạ,

Bà Cẩm Linh ung dung đi theo lối sỏi trắng dẫn lên bậc tam cấp căn biệt thự. Bà phải thềm công nhận, cha con ông Thạch có khiếu thẩm mỹ. Những chậu bông hồng nhung, hồng vàng, những chậu cúc trắng ,được kê xen kẽ nhau, nhìn thật quyến rũ. Mùi hương của hoa hồng tỏa ra thơm ngát cả khoảng sân.

Vú già lễ phép:

- Mời bà ngồi, để tôi lên lầu báo cho ông chủ biết. Bà dùng nước gì, tôi làm cho bà luôn.

Bà Cẩm Linh cười nhỏ:

- Chị Vú đừng coi tôi là khách chứ. Chị cứ mời ông Thạch xuống đây. Uống gì tôi sẽ dùng thứ ấy.

Bà Vú khẽ liếc bà Cẩm Linh một cái thật sắc. Rồi chậm chạp đi lên lầu. Chưa đầy mười phút sau, ông Thạch đã vồn vã bước xuống.

- Bà Cẩm Linh, hôm nay rảnh hay sao mà ghé thăm tôi bất tử vậy?

Bà Cẩm Linh nguýt Ông Thạch:

- Bộ cứ rảnh tôi mới tới thăm Ông hay sao? Chúng ta sắp là người trong một gia đình, tiện lúc nào ghé nhau không được. Có đâu khách sáo chứ.

Ông Thạch thừa biết ý bà Cẩm Linh muốn nhắc chuyện gì. Ông giả lả:

- Bà uống gì, để tôi kêu chị Vú làm?

Bà Cẩm Linh kiểu cách:

- Ông cũng biết tôi thích uống nước giải khát gì mà.

Ông Thạch gật đầu:

- Tôi nhớ chứ. Nhưng con người cũng có lúc thay đổi tính khí theo thời tiết. Chị nghĩ đúng không?

Bà Cẩm Linh cười:

- Ông đúng là không hổ danh người đàn ông của trí tuệ và lịch thiệp. Con gái tôi đúng là tu chín kiếp mới được điểm phúc về làm dâu nhà ông.

Bà Cẩm Linh lái câu chuyện một cách khôn ngoan.

Ông Thạch đành phải hỏi :

- Lâu nay, tại không thấy Cẩm Loan ghé. Nó đi du lịch hay sao chị?
- Du lịch gì nó anh ời. Chẳng hiểu sao dạo này nó cứ thờ dài thờ ngắn, buồn xo ra. Có nhiều đêm nó nằm khóc một mình. Tôi hỏi cách nào cũng không chịu nói. Rầu chết được anh ạ. Suốt ngày mình lo công việc, có thời gian dâu mà lo cho con. Với nữa nó cũng lớn khôn rồi. Tôi cho nó được tự do Thế mà...

Bà Cẩm Linh chép miệng, rầu rĩ. Ông Thạch vô tình:

- Nó gặp chuyện gì hả chị?
- Cũng không có gì ghê gớm lắm. đâu. Cũng quanh quẩn về việc tình cảm của nó với thằng Phong thôi. Nhưng nó giấu tôi, không muốn chúng ta can thiệp anh ạ. Sáng nay, vô tình tôi thấy con bé ngồi trên lan can khóc lặng lẽ.

Tôi buột cả ruột. Gạn hỏi mãi, nó mới chịu nói.

Ông Thạch bần chồn:

- Là chuyện gì vậy chị?

Bà Cẩm Linh nhìn thẳng vào gương mặt kiên nghị của ông Thạch, bà mềm giọng:

- Tôi đang đắn đo đây, không biết ông có thông cảm cho tôi, vì thương con. Hay lại nghĩ tôi cầu lụy ông, vì con gái tôi không ra gì.

Ông Thạch trầm giọng:

- Thật ra là chuyện gì. Chị cứ nói cho tôi biết. Đừng rào đón khách sáo như vậy.

Bà Cẩm Linh cắn môi:

- Anh Thạch này, con Loan nói, Hải Phong đang cặp với cô gái khác.

Có

không vậy?

Ánh mắt bà Linh sắc lẹm, nhìn ông Thạch như thách thức. Ông

Thạch từ tốn:

- Tôi không biết chuyện này chị ạ. Bởi thằng Phong trước giờ có quá nhiều bạn gái tôi không thể biết cô gái nào là bạn gái của nó cả.

- Nói như anh vậy, còn lời nói giữa người lớn chúng ta thì sao chứ?

Giọng bà Linh đanh lại. Ông Thạch bình thản:

- Chị uống nước đi, bình tâm nghe tôi nói nghe chị. Tôi không phủ nhận lại giao ước của chúng ta. Khổ nỗi thời buổi này tội nhỏ không còn chịu cảnh cha mẹ dắt đầu con ngồi đó nữa. Chị cũng biết, tôi quý con Loan hết mức, cùng mong nó thành dâu con trong nhà. Ngặt nỗi, tôi không cố ý ép buộc tình cảm của con cái. Thời buổi này, hôn nhân không có tình yêu, sự đồng cảm sẽ dẫn đến gia đình tan nát. Chị và tôi đều chung hoàn cảnh như nhau. Có một đứa con, ai lại không thương, không muốn con mình hạnh phúc sung sướng chứ. Nhưng ép buộc con cái việc này tôi đành chịu chị ạ.

Bà Cẩm Linh dần giọng:

- Anh nói vậy mà nghe được. Con cái, đủ tài cán cỡ nào cũng không thể không nghe lời cha mẹ. Huống hồ mấy năm nay thằng Phong vẫn thương quý con Loan. Có lý đâu bỗng dưng vô cớ nó lại lạnh nhạt, vô tình với con bé. Anh không nghĩ, hay cố tình che giấu cho con trai anh, nó đã có người đàn bà khác?

Ông Thạch tuy giận bà Linh ghê gớm, vẫn từ tốn nói:

- Chị à, chị bình tĩnh lại đi. Không làm dâu, Cẩm Loan vẫn có thể là

con gái tôi mà. Chúng ta đều hiếm muộn.

Có thêm đứa con trong nhà không vui hay sao. Tụi trẻ có duyên nhưng không có nợ với nhau, dù cố ép, ta cũng không mong đem lại điều tốt đẹp cho chúng.

- Thà thằng Phong không quen ai hoặc quen với người giỏi giang, tài sắc hơn con Loan tôi đành chấp nhận sự thua thiệt. Đàng này, nó lại mê muội một đứa con gái chẳng ra gì. Anh không lấy đó là điều sỉ nhục cho gia cang hay sao?

- Xin lỗi cô, cháu muốn nói vài lời cho rõ ràng.

Từ phía cửa, giọng Hải Phong vang lên lạnh lùng.

Ông Thạch quay ra:

- Con vừa về à? Có ghé cơ quan không?

Hải Phong nói:

- Con về từ hồi sáng ba ạ. Giải quyết xong chục hồ sơ vay nợ với khách hàng, con định về nhà thay đồ.

Bà Cẩm Linh giả lả:

- Kìa Phong, cháu đi xa về à? Áo quần đầy bụi đường cả thế . Chắc mệt lắm hả cháu.

Hải Phong từ tốn:

- Cháu vì công việc, dĩ thế này quen rồi cô ạ. Hồi nãy, cháu nghe cô nói, chuyện cháu quen người con gái khác Cẩm Loan, cô đã buông lời trách móc ba cháu nặng nề. Cháu xin lỗi cô trước. Thật ra, trên cương vị công việc cô có quyền đề đạt, nhận xét về ba cháu. Những chuyện gia đình cháu, cô không có quyền xen vô.

Bà Cẩm Linh sần mặt:

- Ta chỉ muốn biết sự thật. Cháu còn thương con gái ta không?

Hải Phong điềm tĩnh:

- Cô Linh! Bao nhiêu năm nay, cháu luôn kính trọng cô chú, vì cô là bạn của ba cháu và cháu cũng coi Cẩm Loan như em gái của cháu. Cháu đã có thời gian mong sao từ tình cảm anh em, cháu yêu thương được Cẩm Loan, để hai gia đình chúng ta là một. Điều này chính ba cháu đã bao lơn khuyên nhủ cháu. Tiếc rằng càng lớn Cẩm Loan càng mất dần đi tính nết thùy mị đoan trang. Cháu xin lỗi, vì phải nói thẳng. Lời nói thật, nhiều khi rất khó nghe cô ạ. Nhưng cháu buộc phải nói. Cháu chỉ có thể coi Loan như em gái mà thôi.

Bà Linh bật lên:

- Tại sao? Cẩm Loan kém cạnh gì nào ? Hay vì cháu đã có người khác.

- Con tim có lý lẽ riêng của nó. Cô đã qua tuổi cháu hiện giờ. Cô biết điều đó mà. Cháu không yêu Loan, vì Loan không phù hợp tính cách của cháu. Thì chuyện cháu có bạn gái là quyền của cháu. Cô sao có quyền ngăn cản.

Bà Cẩm Linh cao giọng:

- Ta nghĩ, cháu yêu ai, và cưới được cô gái nào hơn con Loan ta mới phục. Không ngờ cháu cũng u mê ngu ngốc. Yêu một cô gái nạ dòng, cháu nghĩ đó là sự kiêu hãnh lắm à?

Hải Phong bưng giận:

- Cô không được xúc phạm đến Việt Thy Dù nghèo, cô ấy cũng chưa bao giờ quì xuống để van xin tình cảm của kẻ khác đâu. Việt Thy còn hơn con gái cô nhiều đấy.

- Hơn cái giá không chồng mà có con phải không?

Hải Phong lạnh băng:

- Thà vậy! Thà lấy đi về làm vợ. Còn hơn cưới nhầm con nhà danh giá vụng

tộc về, để làm dĩ.

Bà Cẩm Linh nhảy nhồm:

- Cháu dám nói như thế.

- Câu ựa dao răn đời của các cụ xưa để lại mà cộ Cô đang nói người cháu yêu tồi tệ. Cháu muốn nhấ cô thôi. Cây ngay thì sợ gì chết đứng thừa cô.

Bà Cẩm Linh hét lên:

- Ông Thạch, làm ăn với nhau bao năm, tôi không ngờ, một chữ tín với đứa trẻ bằng tuổi con ông, ông cũng thất. Rồi ông sẽ phải trả giá. Thương con mù quáng, Bà Linh tự đánh mất tư cách của mình. Bà vẫn không thể hết tức. Dù cho Phong đã nói thẳng. Bà phải xem, con bé ấy tài cán cỡ nào mà mê hoặc được cha con ông Thạch.

Một buổi chiều, gần hết giờ làm việc, Việt Thy nhận điện báo từ công bảo vệ:

- Giám đốc có khách từ Sài Gòn xuống.

Ngờ là Ngọc Hoa hay Hoàng Bích, Việt Thy nói bác bảo vệ. dặn họ lên phòng cô.

Đang cắm đầu vào màn hình vi tính. Việt Thy nghe tiếng cửa ra vào mở. Không nhìn lên, Thy hỏi vọng:

- Đi hồi nào mà giờ này mới xuống tới đây vậy Hoa?

Im lặng! Không có tiếng bạn trả lời, Việt Thy tiếp tục gõ phím và găt:

- Ngọc Hoa đi đường gió thổi ù tai rồi phải không?

Vẫn không có tiếng nói:

Việt Thy ngưng gõ phím, cô nhìn lên và kinh ngạc:

- Thừa! Bà tìm ai ạ?

Miệng hỏi, tay Thy nhanh nhẹn khóa máy. Bà Cẩm Linh cười nửa miệng:

- Xuống đây thì phải gặp giám đốc rồi. Cô không mời tôi ngồi à?

Việt Thy nhả nhận:

- Xin lỗi cháu sơ ý. Mời bà ngồi.

Mắt không ngừng quan sát Việt Thy, bà Cẩm Linh băn khoăn. cô gái này đẹp thật. Cô ta làm gì ở đây? Nhân viên vi tính, hay thư ký riêng giám đốc? Ô cô gái này có nhiều nét thật quen. Cứ như bà đã gặp nhiều rồi.

- Bà mời nước. Xin lỗi bà, ở đây cháu chỉ có nước lọc.

Bà Cẩm Linh nhẹ giọng:

- Nước lọc là tốt rồi. Cô làm gì ở đây? Giám đốc Việt Thy đâu rồi?.

Việt Thy cắn môi, mắt cô lóa lên tia sáng kỳ lạ, cô chậm rãi vén mớ tóc mai, chậm rãi nói:

- Việt Thy là cháu. Bà cần gì? Bà Cẩm Linh kêu lên:

- Là cô ư? Một đứa con trai và cương vị giám đốc. Trẻ quá. Sao ông Thạch dám giao cả tài sản nhà nước vào tay cô nhỉ.

Việt Thy nhả nhận:

- Thưa bà, công việc đòi hỏi sự chính xác, sự trung thực tuyệt đối.

Có

được hai yếu tố đó, coi như bà đã thắng được lòng đồ kị. Bà chưa cho tôi biết mục đích cuộc viếng thăm này?

Chẳng hiểu sao, tận cùng thâm tâm mình bà Cẩm Linh lại không muốn nói những gì bà đã sắp đặt trước khi rời Sài Gòn. Ở cô gái này có cái gì đó khiến người từng trải như bà phải nể vì nhất là bà thấy nôn nao làm sao trước vẻ đẹp thánh thiện của Việt Thy bà không làm sao tìm ra lời lẽ giải cho mình. Những ánh mắt đắm luyến của Cẩm Loan lời nói thẳng của Phong xoáy tròn trong ức bà. Khiến bà không thể không nói.

- Tôi là mẹ Cẩm Loan. Cô biết con gái tôi chứ?

Việt Thy thoáng bất mãn. Cô đã đoán ra sự viếng thăm của bà Cẩm Linh.

Việt Thy bình thản:

- Cháu có biết cô ấy. Bà Linh cười:

- Nó là bạn Hải Phong. Chúng nó sắp làm lễ đính hôn. Cô biết không?

Việt Thy hờ hững:

- Bà nói điều này với cháu để làm gì.

- Vì cô là người đang làm lung lay hạnh phúc của con gái tôi.

- Vậy sao?

- Cô đã là một giám đốc, rồi đây cô sẽ có một mái gia đình sung túc. Cô đừng nên xen vào tình yêu của con gái tôi nữa.

- Cháu chưa rõ ý bà.

- Tôi muốn cô đừng theo Phong nữa. Tôi sẽ cho cô một số tiền, để cô xây nhà riêng và làm vốn buôn bán.

- Điều kiện là "chia tay với Phong" phải không bà?

- Cô thông minh lắm, Vậy cô đồng ý nha.

Việt Thy đứng lên, những bước chân cô đều đặn đi lại trong phòng, khiến bà Linh muốn chóng mặt

- Bà à ! Việc này cháu không tự quyết định được. Tiền thì không ai chê cả phải không bà? Nhưng phải là đồng tiền kiếm được bằng sự chân chính của mình. Cháu không thể lấy tiền của ai khác.

- Tôi chỉ muốn phụ cô ít vốn nuôi con.

Việt Thy nhếch môi:

- Tôi mang nó trong bụng tôi chín tháng mười ngày còn chịu được.

Dẫu có phải đi làm mướn để nuôi bé lớn khôn thêm 18 năm nữa, tôi

vẫn chấp nhận,

Tôi không muốn sau này con tôi lớn lên, nó nhận ra sự tồn tại của nó là nhờ vào đồng tiền mờ ám, lợi dụng của người khác. Bà thông cảm cho tôi. Nếu không còn gì nữa, xin bà miễn lễ. Tôi còn công việc chưa làm xong. Dứt câu Việt Thy tỉnh bơ ngồi trở lại bàn làm việc.

Nhưng chưa kịp mở máy cô đã nghe tiếng Hồng Trang kêu lãnh lớt:

- Chị Thy ơi, ông ngoại cu Tín xuống thăm nè. Quá trời quà luôn.

Thích ghê.

Việt Thy vừa kêu câu:

- Ba!

Cô đã phải dùng chân, mở lớn mắt.

Bà Cẩm Linh nhìn ông Đoàn Việt, mặt bà tái hắc, môi run lên:

- Là... Ông à? Ngày ấy Ông không chết ư?

Ông Đoàn Việt cũng ngỡ ngàng:

- Tại sao bà lại ở đây? Bà muốn gì ở con bé hả? Tôi đâu dễ chết oan uổng thế thừa bà.

Bà Cẩm Linh lắp bắp:

- Lễ nào, ông trời đã trả báo tôi. Và đứa bé ấy, phải là...

Ông Đoàn Việt lạnh tanh;

- Tôi cấm bà không được nhắc điều gì ở đây, nơi này không có cho cho bà đứng đâu.

Bà Cẩm Linh hoang mang hết nhìn Việt Thy lại nhìn Ông Việt.

Chả lẽ, nó chính là đứa con bà đã đành đoạn bỏ rơi, để theo Ông Quốc Tuấn? Ánh mắt ấy, bờ môi ấy. rõ ràng là của bà đấy thôi.

Trời ơi! Bao nhiêu năm qua, khi đã leo được lên hàng thượng lưu vương giả, bà mới nhìn lại dĩ vãng của mình, để rồi sau đó là những tháng ngày ăn năn

sám hối. Bà cứ ngỡ ông Việt đã chết cùng hai đứa bé trong căn nhà ổ chuột ở một xóm ven sông ấy.

Bà không dám hé môi nói với ai, càng không dám lần về xóm cũ.

Ông Thạch từng là bạn của vợ chồng bà (Thời bà và ông Việt còn mặc, quần tà lỏn bơi sông bắt còng) ông Thạch cũng không hề biết câu chuyện thương tâm bà đã gây lên cho chồng con. Ngờ đâu trời cao có mắt. Lấy ông Tuấn, bà mang thai bốn lần, chỉ sanh được Cẩm Loan trọn vẹn. Từ đó bà sống cho nỗi ân hận ngất trời, vì nghĩ mình đã không còn xứng đáng làm người mẹ. Vì Cẩm Loan, bà không hề ngại ngần đường xá xa xôi, bà lặn lội về tận đây, để mong đổi lại tình yêu cho đứa con bà yêu quý. Ôi trời! Lẽ nào lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, nên mới khiến cho bà có cuộc đời ngộ nhận hôm nay:

Biết tính ông Việt. Bà Linh làm lủi bỏ đi. Bà phải tìm ra nơi ông ở.

Van xin ông cho bà nhìn lại con. Cẩm Loan, bà sẽ khuyên nó vậy.

Không biết thì thôi, Chị em cùng mẹ, ai lại tranh giành nhau tình cảm một người đàn ông.

Cái giá bà đã trả cho hai mươi năm làm vợ Ông Tuấn đã quá đắt!...

Việt Thy nhìn chạ Hình như ông đang có nỗi đau ghê gớm trong lòng.

Người đàn bà ấy, quen bà ư? Tại sao ba lại hần học, căm hận? Hồng Trang vô tình:

- Bà nào thế chị Thy?

- Một khách hàng.

- Em thấy bà ấy giống chị ghê đi. y như hai chị em vậy.

Mặt ông Việt xám xanh. Việt Thy la lên:

- Ba! Ba làm sao thế ?

- Chắc đi đường xa, bác trúng gió đó, chị mau đưa bác vào trong, xức dầu cho bác đi.

Việt Thy cùng Trang dìu ông Việt vào chiếc giường nhà của Thy, kê phía trong. Nhìn cha, Việt Thy đấng ngất nổi lòng.

Hình như ba có còn giấu cô điều gì đó? Là điều gì đây ba ơi? Hãy nói ra đi cho nhẹ bớt tâm tư.

Gương mặt Ông Việt nhợt nhạt, Mới đó nhìn ông như già đi hàng chục tuổi.

Việt Thy nhìn cha, cô mơ hồ đoán giữa ông và bà Linh có mối quan hệ gì đó. Cầu trời cho cô đừng phải là họ hàng với bà ta.

Bà Nghĩ Hưng tái mặt, khi nghe Cát Phượng em gái Kiên thì thào:

- Mẹ! Chị Hằng My chích xì ke đấy. Hồi sớm, con định lên phòng nhờ chị ấy chải tóc để con đi sinh nhật. Con nhìn thấy chị ấy tự dùng kim chích vào tay mình.

Bà Nghĩ Hưng kêu lên:

- Trời ơi! Chẳng lẽ nó lại đổ đốn như thế, trăm sự cũng tại thằng anh mày mà ra.

Cát Phượng bắt bình;

- Đến nước này mà mẹ còn bên bà My cho được. Con sợ mẹ luôn. Mẹ không nghĩ anh con khổ sở cỡ nào ư?

- Tại nó mà ra. Nó yêu thương vợ, thì là m gì Hằng My buồn mà quạ. Cũng vì con yêu đổ mả Việt Thy, Con quạ cái ấy.

- Trời ạ! Mẹ có điên không vậy? Khi không bà My hư mẹ kết tội cho người khác, người ta bị mẹ khinh, mẹ đuổi đã yên phận ra đi. Mẹ chưa vừa lòng à.

- Con quỉ nhỏ, bữa nay dám trả treo cả mẹ mày. Coi chừng tao cút luôn tiền đấy.

Cát Phượng tỉnh bơ:

- Con biết thế nào mẹ cũng hù con câu ấy. Nhưng con sắp ra trường rồi. Con sẽ tự nuôi thân, như chị Thy ấy, mẹ chê người ta cho lắm, bây giờ chị ấy là giám đốc ngân hàng, xe đưa xe rước. Sướng hơn bà hoàng. Cũng may chị ấy không làm dâu mẹ.

Bà Nghĩa Hưng trợn mắt:

- Mà ba hoa cái gì thế? Người nghèo kết xác ấy mà đòi làm bà nọ bà kia à, Mà chỉ khéo lòn tao.

Cát Phượng chát chúa:

- Con lòn mẹ để ăn cái gì chứ? Không tin, ngày mốt giới doanh nghiệp thành phố lại tổ chức buổi họp mặt thường nhật. Mẹ thử đến xem.

- Có lẽ nào? Thế còn... cái thai?

- Chị ấy không phá đâu. Con nghe Cẩm Loan kể, thằng nhóc con chị ấy kháu khỉnh lắm. Ô phải rồi, mẹ này, anh Hai cưới chị My hơn năm, sao không thấy bầu bì gì nhỉ? Bây giờ chị ấy nghiện ngập thế, con sợ bệnh quá à.

Bà Nghĩa Hưng kinh sợ:

- Mẹ lay con Phượng ơi, đừng nói nữa. Ôi nếu anh con có bề nào mẹ chết ba lần không hết tội.

- Mẹ Là này mẹ phải dứt khoát với chị My đi. Cứ thế này, chẳng mấy chốc tan nát hết mẹ ạ. Rồi bạn bè con chúng sợ luôn con nữa.

Hằng My nhếch môi:

- Đừng lo cô em quý ạ, Đã đến lúc ta lật bài ngựa với nhau rồi.

Giọng nói Hằng My chột vang lên đả đát:

- Sau này Phương đừng bao giờ đại như chị nha Phương. Thà lấy người què quặt đui mù, nhưng họ yêu thương mình, còn ham lấy người mình yêu, chỉ có được thể xác. Chiều nay, ba mẹ con sẽ đến

đây, nói chuyện phải trái với ba mẹ. Con xin lỗi đã không sống được làm người con dâu tốt.

Bà Nghĩa Hưng ghen giọng;

- Hằng My, con đừng có hành động dại dột. Bây giờ đã lỡ rồi, mẹ sẽ đưa

con đến trung tâm cai nghiện. Rồi con sẽ làm lại từ đầu, con còn trẻ kia mà.

Hằng My khóc tức tưởi:

- Muộn rồi mẹ ạ Vì giận anh Kiên, giận cuộc đời, con đã tìm vui trong chốn vũ trường. Tiền ba mẹ con cho, con không hề đưa anh Kiên góp vốn. Con đã vung phí mỗi ngày cả cây vàng, chẳng được gì cả. Cuối cùng hậu quả con đang gánh chịu đây mẹ.

Hằng My run rẩy quăng tờ giấy lên mặt bàn. Cát Phượng nhặt lên, cô kinh hoàng:

- Trời!

- Chuyện gì vậy Phương?

Cát Phượng òa khóc ôm lấy Hằng My!

- Chị My ơi! Tại sao chứ? Trời ơi, em không muốn kết cuộc đến đau đớn phũ phàng với chị thế này đâu.

Hằng My cay đắng:

- Âu cũng là số mệnh cả. Cuộc đời chỉ coi như bỏ đi rồi. Chị tỉnh ngộ, biết thương ba mẹ thì đã muộn. Cũng may anh Kiên mấy tháng nay sống ly thân với chị, nếu không hậu quả kinh khủng hơn.

Quay sang bà Nghĩa Hưng, Hằng My cúi đầu:

- Mẹ cho con xin lỗi. Công ty của mẹ không còn gì nữa, nó sắp bị phá sản. Lỗi này là do con tất cả. Ba mẹ con còn không tin là Kiên lại không biết kinh doanh. Con không hề đưa số tiền một tỉ đồng ba con

đưa giúp anh Kiên cho anh. Con đã giữ lại để ăn xài. Và bây giờ cái giá con phải trả là... Con mắc phải căn bệnh HIV rồi. Mẹ hãy vì con mà cho anh Kiên tìm lại vợ con ảnh. Thằng bé không có tội mẹ ạ. Thủ tục ly hôn con đã hoàn tất. Con xin mẹ tha thứ.

Dứt câu Hằng My chạy thẳng lên lầu mặc Cát Phương gọi khan cả cổ, cô vẫn im lặng. Buổi tối ấy, trong cơn dội thuốc, cả ngày không ăn uống, cô đã chích cả liều thuốc còn lại trong bóp vào cơ thể, sau khi đã viết thư để lại cho mọi người.

Thật đáng tiếc cho một cuộc đời. Một cô gái giàu sang xinh đẹp, đã tự mình giết chết đời mình bằng liều thuốc độc vô tình. Đám tang Hằng My thật đông. Trung Kiên tận giờ phút mặc niệm Hằng My đã phải rơi nước mắt.

Giọt nước mắt hiếm hoi muồn màng của người đàn ông, khi biết mình có lỗi trong cái chết đau thương của người vợ trẻ.

Ông Đoàn Việt đã phải kể cho anh em Việt Thy biết toàn bộ câu chuyện. Thì ra năm xưa, bà Cẩm Linh là vợ của ông Việt, ở với nhau được hai mặt con, thì bà Linh quen ông Quốc Tuấn trong một buổi bà đi bán hoa ngày tết. để trút bỏ sự nghèo hèn bà Linh đã nghĩ ra kế độc ác. Lợi dụng buổi chiều mưa gió, bà mua xăng về tưới quanh nhà, sau đó bỏ đi, khi đã bật quẹt đốt. Số cha con ông Việt không chết. Họ đã được mọi người cứu thoát, nhờ xăng bị nước mưa cuốn đi không ít, dù bà Linh đã tổn đến mức xăng gặp mưa sẽ bốc cháy mạnh.

Cha con ông Đoàn Việt dắt nhau lên Sài Gòn tìm nơi tá túc. Tại đây ông đã

gặp bà Diệu Hoàn. Căn nhà cha con ông đang ở là của bà, lúc ấy Việt Thy mới tròn 5 tháng tuổi. Bà Diệu Hoàn không thể sinh con,

nên yêu quý hai anh em Việt Thy như con đẻ của mình. Cho đến ngày Việt Thy hai tuổi, bà Hoàn phát bệnh rồi ra đi vĩnh viễn.

Việt Thy ghen ngào:

- Không đâu ba ơi, thà không có mẹ đừng bắt con nhận người đàn bà độc ác ấy.

Việt An sâu sắc hơn:

- Nước có nguồn chảy, sông có cội để về. Con người sinh ra phải do đủ cha mẹ tạo lên hình hài. Chuyện đã xảy ra, cùng xảy ra rồi, Con chỉ e ông Tuấn không chịu.

Ông Việt khan giọng:

- Những gì cần nói ba đã nói tất cả. Còn tùy các con quyết định. Ba không dám khuyên các con điều gì đâu. Hải Phong bàng hoàng:

- Bác ơi, vậy cháu phải làm sao đây?

Việt Thy cắn môi:

- Không biết thì thôi. Đã là chị em của nhau, phận làm chị, Thy không muốn trở thành kẻ khốn nạn nhất. Hãy vì em Phong ơi. Nếu không lấy được anh Cẩm Loan sẽ chết mất. Nó là em của em.

- Nhưng, anh không yêu Loan.

- Không đúng! Nếu không gặp em, không có em, anh đã cưới Loan rồi. Thật ra anh chỉ vì thương hoàn cảnh mẹ con em thôi. Hải Phong! Coi như em xin anh đó. Nếu thương em, hãy nghĩ đến Cẩm Loan.

- Còn em và cu Tín thì sao?

Việt Thy cười lơ lửng:

- Hà Tiên sẽ là nơi dừng bước chân em. Rồi đây em sẽ tìm lại cho mình một mái ấm. Em hứa mà.

Từ ngoài Cẩm Loan ào vào, cô bé lao đến ôm lấy Việt Thy khóc ghen.

- Chị Ba! Tha lỗi cho em. Suýt chút nữa em đã hại chị rồi.

Việt Thy cười hiền.

- Cuộc đời mà, mấy ai tránh được cơn gió to, sóng lớn đâu. Dù Hải Phong đã muốn làm ngọn gió lớn, cuốn dùm chị bãi rác nhớp nhọ Em lại với Phong đi.

Cầm Loan lắc đầu:

- Suốt bao năm chị sống thiếu thốn đủ mọi điều, em không dành anh Phong với chị nữa đâu. Chị và ba lớn xứng đáng được hưởng hạnh phúc mà.

Thy kéo tay Phong:

- Ngốc vừa thôi nhỏ. Em và Phong có với nhau một khoảng thời gian đầy kỷ niệm. Chị giao em cho Phong đó. Nếu để em gái chị buồn Phong sẽ bị chị phạt đấy.

Cầm Loan ngượng ngùng không dám nhìn Phong. Bỗng nhiên cô chợt nhớ:

- Chị Ba! Vợ anh Kiên chết rồi. Việt Thy bàng hoàng:

- Chết à? Cô ấy trẻ như thế. Hải Phong trầm giọng:

- Sợ em buồn, anh không nói. Chiều qua anh vừa đưa đám cô ấy.

- Nhưng...

- Hằng My bị nhiễm HIV, cô ấy quẫn trí, chích đại thuốc vào người, thuốc quá mạnh, làm đứt mạch máu.

Thy run rẩy:

- Trời ơi! Rồi Kiên thì sao?

- Kiên may mắn không bị nhiễm bệnh, vì họ sống ly thân đã nửa năm nay.

Cầm Loan vọt miệng:

- Chị Ba, cho cu Tín nhận cha nó đi, thằng bé càng lớn càng giống

anh Kiên.

Việt Thy lạnh lùng:

- Chị không muốn.

- Chẳng lẽ chị không thể tha thứ? Không muốn cu Tín có cha ư? Con người ta, sanh ra ở đời thiếu đi một người cha, hoặc mẹ, là thấy khổ lắm chị Oì.

Việt Thy thở dài lặng lẽ:

Vừa lúc chị Mùi bỗng thằng nhỏ hớt hải đi vô:

- Cô ơi! Ngoài kia có một bà, đi xe hơi cứ lạ, đòi bỗng thằng bé, kêu tên thằng nhỏ, xưng nội với nó. Tôi sợ quá, chưa kịp cho nó ăn, phải bỗng vào.

Chị Mùi chưa nói xong câu, từ ngoài cửa Bà Nghĩa Hưng đã đi vào.

Đến trước mặt Thy, bà sụp xuống:

- Việt Thy ta thật có lỗi với con. Hãy nhận dùm ta những lạy này.

Việt Thy cuống quýt:

- Bác à! Bác đừng làm như thế, tội cho con lắm. Bác đứng dậy đi

Bà Nghĩa Hưng nghẹn lời:

- Con chưa nói lời tha thứ cho ta, ta không dám đứng lên con ạ.

ông Việt vội đỡ lời cho con gái:

- Bà cứ đứng lên, rồi chúng ta nói chuyện. Mọi việc phải có tuần tự của nó.

Bà Nghĩa Hưng nghe lời ông Việt đành đứng lên:

- Ông là cha của cháu Thy?

- Dạ phải.

- Ông dạ chi cho tôi đắc tội. Tôi đã có quá nhiều lỗi với cháu. Tôi muốn được gia đình tha lỗi.

- Bà là mẹ cậu Kiên phải không? Bà Nghĩa Hưng gật đầu.

- Con trai bà vừa mất vợ, bây giờ bà muốn gì ở con gái tôi?

Giọng ông Việt âm trầm:

- Thưa ông! Tôi chỉ muốn...

- Bà muốn nhận cháu của bà à? Là ai vậy?

Việt Thy, Hải Phong, Cẩm Loan đều nín thở nhìn ông Việt đăm đăm.

Ông Việt khô khốc:

- Nếu ngày ấy con gái tôi nghe bà, nhận số tiền bà đền bù, để phá thai nhị Thì bây giờ, bà còn cháu để mà nhận không? Bà có nghĩ đến nỗi đau đớn, tủi nhục của đứa con gái không chồng mà sinh con.

Hôm ấy nếu không có cậu Phong đây cứu giúp, đứa con tôi kịp vào viện, thì liệu nó còn sống để cho bà nhận con nhận cháu không?

Bà Nghĩa Hưng cúi đầu:

- Tôi biết lỗi của mình rồi. Cũng tại tôi hồ đồ, tôi mất trước tiền bạc, nên bỏ vàng chọn ánh vàng son. Tôi đã gây lên cái chết đau đớn của Hằng My. Khiến nhà tôi tan nát. Hôm nay tôi đến đây chỉ xin ông, xin cô chiều, cho tôi được gọi cháu trai một câu thôi. Rồi tôi sẽ xuống tóc, vào chùa tu hết kiếp này. Tôi muốn được mỗi ngày đọc kinh siêu thoát cho Hằng My.

Hải Phong chột lên tiếng:

- Việt Thy, oán thù nên giải không nên kết. Em đã muốn anh quay về với Cẩm Loan tại sao em không thể mở lòng đón lại tình yêu của Kiên, không thể tha thứ cho lỗi lầm của người lớn. Coi như anh đã thay Kiên làm công việc người cha, khi cu Tín chào đời. Nếu em không chịu, thì Cẩm Loan đây em nhận về đi. Chúng ta coi như chẳng hề quen biết nhau. Và tôi sẽ yêu em mãi mãi.

Việt Thy kêu lên:

- Anh đừng có nói lời hai lòng chứ.

Cầm Loan phì cười:

- Trời ạ! Xưng hô tùm lum hết. Không còn ngôi thứ gì.

Hải Phong quay sang ông Việt:

- Bác đã tha thứ cho mẹ Cầm Loan, lẽ nào bác không tha thứ được cho bà Hưng, người biết lỗi là người đáng thương đáng được khai ân mà bác.

Ông Việt xua tay:

- Được rồi, đừng làm khó con Thy nữa. Cậu đừng ép nó chứ. Sự gò ép chỉ đem lại những bất hạnh thôi. Cậu không thấy sao?

- Nhưng cháu biết Việt Thy vẫn còn yêu Kiên. Phải vậy không Thy?

Việt Thy ôm mặt

- Gọi chị đang hoảng cảm lộn xộn.

- Tuân lệnh chị ba, Kiên ơi!

Có tiếng Kiên thưa ngoài cửa, Việt Thy vội bỏ chạy tuốt ra nhà sau, kéo cả cu Tín theo. Bà Nghĩa Hưng nhìn hai mẹ con bông bẽ nhau, bà nháy mắt cho con trai.

Việt Thy ngồi xuống chiếc võng căng phía trái nhà. Cô ru con khe khẽ:

- Au ơi, vì đâu cầu ván đóng đinh. Cầu tre lắt lẻo, gập ghềnh khó đi.

Khó đi mẹ dắt con đi. Con đi trường học, mẹ đi trường đời.

Au ơi! Trời mưa bong bóng phập phồng. Mẹ đi lấy chồng, con ở với... cha.

Tiếng cha tha thiết ngọt ngào đầm thấm vang lên sát bên tai, khiến Việt Thy giật mình. Cô quay lại, thì mặt đã đối mặt với Kiên, Cô gất lên:

- Ai cho anh xuống đây?

- Tình mẫu tử. Anh muốn bông con một chút.

- Ai là con anh mà nhận?
 - Cu Tín đó thôi. Em quên chỉ có cha con mới chung máu hay sao.
 - Hừ! Làm như tử tế lắm, muốn đòi công hả, để tôi cắt máu tôi trả cho anh.
 - Mấy giọt!
 - Đúng 3 giọt. Kiên kêu lên:
 - Như thế em sẽ hóa thành muối thôi.
 - Thành muối sẽ đốt chết nhưng ai sống ác nhất.
 - Biết ai ác nhất bây giờ.
 - Nhưng gã đàn ông không chung tình đáng bị muối đốt cho mỗi khi muốn đi chơi cơn đau nổi lên, kèm cơn sốt, cho hết đi hoang luôn.
- Kiên ôm cu Tín, cạ cằm lên đầu nó, rồi cạ râu vào mặt nó. Thằng nhỏ bị nhột cười oằn người.
- Việt Thy kêu lên:
- Coi chừng nó mắc cục đấy. Chỉ giỏi gây lên nỗi khổ cho người khác. Đáng ghét.
- Kiên cười cười;
- Con gái nói ghét là thương.
 - Thương anh cái xương không còn.
 - Anh hứa từ nay sẽ sống hết lòng cho em và con.
 - Vợ chưa yên mồ đã tán gái, coi chừng chị ấy về bề răng.
- Kiên vòng tay ôm Thy giọng bồi hồi:
- Trước khi ra đi, Hằng My đã viết thư để lại cho chu Ing tạ Cô ấy xin lỗi em.
- Việt Thy thở dài:
- Chị ấy dại quá. Là em, sẽ không đời nào chết đâu.

- Mọi người mỗi phần số. Như em đây, cha mẹ sinh ra em là để cho anh Bảo táp qua đi, trời sáng lại. Chúng ta về với nhau nghe em.

Việt Thy bồi hồi:

- Chúng ta sẽ để tang chị My một năm. Một năm ấy, anh phải lo gầy dựng lại cơ sở, hứa không.

Kiên rạng rỡ cười:

- Được có em trong đời, anh dám làm tất cả cho em và con.

Việt Thy tự dặn lòng, sẽ tha thứ cả cho mẹ nữa. Dù muộn màng, nhưng từ nay anh em cô cùng có mẹ. Có thêm đứa em gái dễ thương nữa.

Hình như, khi người đi ta tìm được lại tình yêu, người ta thấy mình dễ tha thứ cho mọi tội lỗi ở đời hơn.

Kiên thì thầm. Cho anh hôn em một cái nha Thy Một thôi, rồi anh sẽ đợi em đủ một năm.

Nụ hôn ngọt mật hương yêu sau bao cay đắng thăng trầm đã đậu trên bờ môi xinh của Việt Thy. Tình yêu ơi, hãy chấp cánh bay cao bay mãi cho con người xích lại với yêu thương!

Hết

Nguồn: vietlangdu

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 23 tháng 1 năm 2004